

I. EMPERYALİZM VE SOSYAL-EMPERYALİZM

Ciao Kuan-hua'nın Birleşmiş Milletler'deki Konuşması (2.10.1973)

Birleşmiş Milletler'deki Çin Halk Cumhuriyeti delegasyonu başkanı ve Dışişleri bakan yardımcısı Ciao Kuan-hua, 2 Ekim 1973'de BM'in 28. Genel Oturumu'nda bir konuşma yaptı. Bugünkü uluslararası durumun niteliği, uluslararası durumun gerçek birleşmeye gidip gitmediği ve başka meseleler konusunda ÇHC'nin görüşlerini açıkladı. Konuşması şöyleydi:

Sayın Başkan;

Dünyada dikkate değer bazı olaylar meydana geldi:

- 1) Vietnam'daki savaşın sona ermesi,
- 2) ABD ile Sovyetler Birliği arasında nükleer savaşın önlenmesi konusunda bir anlaşma imzalanması,
- 3) Avrupa İhtirafı ve Güvenlik Konferansı'nın toplanması.

Üçüncü Dünya Ülkeleri artık daha da uyandı. Afrika Ülkeleri ve hiçbir blokta bağlı olmayan Ülkeler önemli toplantılar yaptılar. ÇHC delegasyonu, şu meselelerdeki görüşlerini belirtmek istiyor:

I) Dünyanın Bugünkü Durumunun Niteliği Konusunda

Çin hükümeti, Steden beri, dünyanın büyük bir karışıklık, büyük bir bölünme ve bir yeniden saf tutma sürecinden geçmekte olduğunu savunmaktadır. Dünyadaki temel çelişmelerin hepsi, keskinleşiyor: Bir yanda emperyalizm ve sömürgecilik ile diğer yanda ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişme ve emperyalist Ülkelerin, özellikle iki süper devletin arasındaki çelişme keskinleşiyor.

Gerçek İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana yeni bir dünya savaşı patlak vermedi, ama emperyalist saldırının bir sonucu olarak ortaya çıkan mahalli savaşların da hiç aralıksız kesilmedi. Kahraman Vietnam halkının ABD saldırılarına karşı ve milli kurtuluş için verdiği direnme savaşının zaferi, emperyalizmde ve bütün gericiğin kalıttan kaplan olduğunu, cesaretle mücadeleye atıldığı, başarıyla mücadele ettiği ve mücadelede sebat ettiği sürece küçük bir ulusun büyük bir ulusu yenebileceği, zayıf bir ulusun da güçlü bir ulusu yenebileceğini bir kere daha kanıtladı. Emperyalizmden korkan, halklar değil, halklardan korkan emperyalizmin kendisi. Bugün dünyada esas akım devrindedir.

Şimdi Vietnam'daki savaş bittiğine göre, dünyanın huzura kavuşacağı düşünülebilir mi? Böyle düşünülemeyeceği apaçık ortada. Kore'deki savaş sona erdiğinde, bazı kimseler artık tek bir kurşunun dahi sıkılmayacağını sanıyordu. Oysa çok geçmeden Vietnam'da savaş patlak verdi. Bugün Hindistan'daki savaş, hala sürüyor, çünkü Kamboçya'da çarpışmalar var. Ortadoğu'daki gerilim, hiçmi hiç azalmadı. Sömürgecilik ve ırkçılık, Afrika halklarına karşı silahlı bir saldırı sürdürüyor ve Afrika halkları da onlara karşı silahlı direnmelerini geliştiriyorlar. Süper devletlerin Asya, Afrika ve Latin Amerika Ülkelerine karşı saldırı, yıkıcılığa, denetim, müdahalesi dur durak bilmiyor. Yakın zamanlarda buna son bir örnek Şili'deki askeri darbedir. Başkan Allende görevi başında şehit oldu. Bu kahramanca ölüm karşısında duyulan derin üzüntüyü paylaşacağımızı belirtiriz. Aynı zamanda barış içinde geçiş teorisinin dünya halklarının anti-emperyalist ve milli kurtuluş mücadelelerine ne kadar zararlı olduğunu belirtmeden edemeyiz.

Bize göre, egemen Ülkelerle karşı silah zoruyla girilen saldırı, müdahale, yıkıcılık ve denetim ve Ülkelerin bölünmesini meşrulaştırmak ve bunda yararlı devam etmek, dünyaya tahakküm etme gayreti içinde olan iki büyük devletin eğilimi haline gelmiştir.

İktisadi alanda, zengin ve gelişmiş Ülkelerle yoksul ve gelişen Ülkeler arasındaki uçurum daha da derinleşti. Gelişmiş Ülkeler arasında bile pek çok çelişme var ve yumuşamanın gerçekleşmesi uzak bir ihtimal.

Tek kelimeyle dünyanın durumu huzuru değil, kargaşalığa gösteriyor. Bu kargaşalığın başlıca akını da, ülkelerin bağımsızlık, milletlerin kurtuluş ve hakların devrim istemesi olarak ortaya çıkıyor.

II) Neden Bugün Dünyada Huzur Yok?

Biz Üsteden beri dünyadaki ister büyük, ister küçük olsun, bütün ülkelerin eşit olmaları gerektiğini savunageldik. Toplum sistemleri ne olursa olsun, bütün ülkeler toprak bütünlüğüne ve egemenliğe karşılıklı saygı, karşılıklı seldirmazlık, iç işlerine karışmama, eşitlik ve karşılıklı yarar ve barış içinde birarada yaşama baş ilkesi temeli üzerinde normal devlet ilişkileri kurulmalıdır. Uluslararası anlaşmazlıklar, bu ilkelere dayanılarak, zora ya da zor kullanma tehdidine bağ vurmadan, barış içinde çözülmelidir. Bu, büyük devletler arasındaki ilişkilerde de, büyük bir devletle küçük bir ülke arasındaki ilişkilerde de, güçlü ile zayıf ve zengin ile yoksul ülkeler arasındaki ilişkilerde de geçerli olmalıdır.

Çin, işte bu ilkelere dayanarak, ABD ile ilişkilerini düzeltmeye ve Japonya ile diplomatik ilişkiler kurmaya başladı. Şangay'da yayınlanan ortak bir bildiriye Çin ile ABD, Asya'nın Pasifik yörresinde hegemonya peşinde koymalarına ve böyle bir hegemonyanın kurulması yönündeki her atılıma karşı çıkmalarını gerektirdiğini de bildirdiler. Çin ile Japonya arasında diplomatik ilişkiler kurulması dolayısıyla yayınlanan ortak bildiriye de aynı ilkeler onaylandı.

Bizim görüşümüze göre, yukarıda sözü edilen ilkeler, uluslararası ilişkilerde ülkelerin eşitliği için asgari bir kistastır. Ve uluslararası gelişimin nasıl doğru bir şekilde azaltılacağını gösterir.

Egemen bir devlet olarak ABD ile SB, ikili ilişkilerini düzeltmek ve geliştirmek için tedbirler almaya, sonuna kadar yetkilidir. Ne var ki, ABD ile SB arasında imzalanan nükleer savaşta önleme anlaşmasının ikili ilişkiler ortamında fiasıyla açtığını belirtmeden edemeyeceğiz. Şöyle bir soru aklı gelebilir: Taraflardan birinin diğer ülkelerle arasında ve hatta diğer ülkelerin kendi aralarında bir anlaşmazlık çıktığı takdirde, acilen bir araya gelerek birbirleriyle danışma hakkını, onlara kim tanıdı? Nükleer çatışmaya ilişkin tartışmaları ele alan ibare, nereye çekilirse oraya uzuyor. Oğaların sözümlerine "acil danışma" dedikleri şey, ardında mutlaka kendi çıkarlarına bağlı hareketleri getirecektir. Bu da, ellerinde bulunan çok fazla sayıda nükleer silahın gücüne dayanarak her istedikleri zaman bütün ülkelerin ilişkilerine müdahale edebilecekleri anlamına gelmez mi?

Çin, katiyetle, ne herhangi bir ülkeye kendisini nükleer bakımdan koruması için yalvaracaktır, ne de herhangi bir ülkenin nükleer tehdidinden korkar. Ama bütün dünya halklarını ilgilendiren bir mesele olduğundan, bu konudaki görüşlerimizi belirtmeyi görev sayıyoruz.

ABD ile SB arasında böyle bir anlaşmanın imzalanması bir rastlantı değildir. Bu, 1972'de ABD ile SB'nin üzerinde anlaşmaya vardıkları sözleşme ilkesinden, "her iki tarafın da eşitlik ilkesine dayanan güvenlik çıkarları olduğu" tezinden çıkmaktadır. "Eşitlik ilkesine dayanan güvenlik çıkarlarından" kasdedilen nedir? Kabaca söyleyebiliriz, dünya hegemonyası için rekabettir. Biri nereye giderse öbürü de geri kalmıyor. Şu anda yaptıkları bu muhtevayı bir anlaşma biçiminde sarıp sarmalamaktan ibarettir. Aslında bu anlaşma bir kağıt parçasından başka bir şey değildir. Nükleer silahların kullanılmasını, açıklıkla ele alınmıyor. Nükleer silahların tamamen yasaklanması ve toptan imha edilmesi konusunda ise bu kadarı bile görüşülmemiş bulundurulmuyor.

ABD hükümeti, bu anlaşmayı herhangi bir olumlu özel hareketi içine almadığını ve sadece siyasetini genel bir şekilde belirttiğini, anlaşmaların her zaman uygulanmadığını, bu anlaşmanın herhangi bir önemi olmadığını söylemekle daha açık davranmış.

Ne var ki, Sovyet liderleri büyük bir tantanayla bu anlaşmayı güllere çıkardılar. Bunun uluslararası ilişkilerde yepyeni bir çığır açtığını, evrensel güvenliğin güçlendirilmesi için tarihi ufuklar açtığını ve bütün insan-

lık için tarihi önem taşıdığına söylediler. Bu anlaşmaya övgüler yağdırmaları için kendilerine göre sebepleri var.

Belki Kruşçev'in Ünlü beyanatını hatırlayanlar vardır:

"Ufacık bir kıvılcım bile dünyada bir çatısmaya yol açabilir ve biz SB ile ABD, dünyanın en güçlü ülkeleriyiz. Eğer biz barış için birleşirsek, savaş olmaz. Delinin teki çıkıp da, savaş isterse, ayakını denk alması için ona şöyle bir parmağımızı sallamamız yeter."

Böylece SB ABD'ne bağlanabilirse bütün dünya onların önünde eğilmez mi? Ne var ki, bizim görüşümüze göre, işler pek de böyle yürümeyebilir. SB kendini pek öyle kolay kolay ABD'ne bağlayamaz. Anlaşmanın imzalanmasından kısa bir süre sonra SB yaraltı denemelerini sıklaştırdı ve çok başlıklı savaş füzelerinin geliştirilmesine hız verdi. ABD bunu onun yanına koymaz. Niye mi? Çünkü nükleer üstünlük ve dünya hegemonyası için, gözü dönmüşçesine verilen mücadele hala sürüyor.

ABD ile SB arasındaki çekişme şimdi dünyanın dört bir yanına uzanıyor. Bunun en canlı kanıtı, yakınlarda Asya'da bir hükümete, Güney Amerika'da da bir başkasına karşı girişilen yıkıcılıkta görülebilir. Onların kapıması gittikçe daha da gaddar hale geliyor. Bugün dünyada huzur olmasının nedeni budur. O zaman, ne diye barış içinde birarada yaşamadan den vuruluyor? Barış içinde birarada yaşama ancak görüşte vardır. Bunun özü, rekabet içinde birarada yaşamadır. Ama böyle birarada yaşamamanın uzun ömürlü olup olmayacağı başka bir meseledir.

Sovyet önderleri, sosyalist bir ülke olarak SB'nin gelişen ülkelerin doğal ve en emin müttefiki olduklarını devul zurnayla ilan ediyorlar. Eskiden Çin'de de bazı kimseler buna inanıyorlardı. Çünkü SB'ni yüce Lenin'in enayurdu olarak görüyor ve Çin Devrimi'ni de İkinci Devrimi'nin bir devamı sayıyorlardı. Bir sosyalist devlet olarak SB gelişen ülkelere var gücüyle enternasyonalist yardımlarında bulunmaz olur muydu? Ama Kruşçev iktidara geldikten sonra, uzun ve doğrudan doğruya edindiğimiz tecrübeler sayesinde (SB'nin Çin Denizi'nde ortak bir filo kurması isteği, uzmanların geri çekilmesi, anlaşmaların feshedilmesi, yıkıcılık vb.) durumu hiç de görüldüğü gibi olmadığının kavramaya başladık. SB'nin uyguladığı enternasyonalizm değil, büyük devlet çovenizmi, milli bencillik ve toprak yayılmacılığıydı.

Tecrübe yetersizliğinden, bugüne kadar bunu farketmemiş olan dostlarımızı suçlamayacağız. Bir sosyalist nasıl bir emperyaliste dönüştü? Uluslararası komünist hareketin tarihini inceleyecek olursak, bundan hiç kaçılacak bir şey olmadığını görürüz. Karl Kautsky, tanınmış bir Marksistti. Ama daha sonra Marksizme ihanet etti ve emperyalizme teslim oldu. Proletarya İhtilali ve Dönük Kautsky adlı kitabıyla, Kautsky hakkındaki son tarihi hükmü veren Lenin oldu. İnsanlar değişebilir. Devletler de. Nitekim değiştiler de. Elden ne gelir. Lenin şuna işaret etmişti:

"Birisini değerlendirirken ne dediğine, ya da kendisi hakkında ne düşündüğüne değil, onun eylemlerine bakarız."

Bu, devletler için de geçerlidir.

Sovyet hükümeti, şu son yıllarda diğer ülkelere neler yaptı? Bu sorunun cevabı, Çekoslovakya, Mısır, Pakistan halkları için, yılmadan savaşan Kamboçya halkı ve SB'nin saldırısına, yıkıcılığına, müdahalesine, denetimine, hotzotçuluğuna maruz kalan herkes için açıktır. Sovyet hükümeti, yaptıklarıyla, Lenin'in dediği gibi "lafta sosyalist, fiiliyatta emperyalist" olduğunu fazlasıyla gösterdi.

Nükleer savaşın önlenmesi için SB-ABD anlaşması ne çok sayıda insanı uyutabilir, ne de dünya halklarının gözünü korkutabilir; şiddetli tepki, pışmanlık ve hayal kırıklığından başka hiç bir şey doğurmaz. İki süper devletin uyguladığı hegemonyacılık ve kuvvete başvurma siyasetine karşı gelişen hareket gün geçtikçe yükseliyor.

III) Kim Gerçekten Yumuşamanın Karsısında?

Vietnam'daki savaş sona erdikten kısa bir süre sonra, ABD hükümeti, 1973'te Avrupa yılı ilan etti. Bunu, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'nın birinci dönemi izledi. Bu, Sovyet hükümetinin yıllardır savunduğu bir konferanstı. Bütün bunlar Avrupa'nın, iki süper devlet olan ABD ile SB'nin çekişmesinin odak noktası olduğunu gösteriyor. Sözünona Güvenlik ve İşbirliği Konferansı da bu çekişmenin bir biçiminden ibarettir. Ne var ki, konferansın gelişmeleri iki süper devletin istediği sınırları çoktan aştığını gösterdi.

Bu konferansta pek çok ülke, güvenlik meselelerinde boş vaadiere değil, işlere gerek olduğunu, Avrupa güvenliğinin milli bağımsızlık ve egemenliğin korunmasına dayalı olduğunu belirtti. Sırf Avrupa Güvenlik Konferansı toplandı diye kendimizi zihni bakımdan silahsızlandırmamak ve tetikte olmak gerektiğini belirttiler. Avrupa güvenliğini teminat altına almak için askeri bloklar lağvedilmeli, yabancı askeri üsler kaldırılmalı, ve yabancı askeri birlikler geri çekilmelidir. Ancak böylelikle Avrupa ülkeleri arasındaki ilişkilerin, bağımsızlığa ve egemenliğe karşılıklı saygı, tam eşitlik ve birbirinin iç işlerine müdahale etmeme ilkeleri temeli üzerinde kurulabileceği belirtildi. Bazı ülkeler, Avrupa'nın güvenliği ile Akdeniz'in güvenliğinin birbirinden ayrı tutulamayacağına işaret etti. Akdeniz, iki süper devletin silahlı tehdidi altında bulunduğu ve aralarında çekişme konusu olduğu sürece Avrupa için güvenlik sözkonusu olamaz.

Konferanstaki gelişmeler, İkinci Dünya Savaşı sonrası ve daha sonraları meydana gelen olaylarla birçok Avrupa ülkesinin ıssalını daha da sağlamlaştırmak isteyenlere, Batı Avrupa'ya parçalanmaya çalışanlara ve Avrupa'nın tümüne hükmetmeye kalkışanlara doğrudan doğruya indirilmiş bir darbe anlamını taşıyor. Avrupa Güvenlik Konferansı sürüyor ama, ilk dönemin gelişmelerine bakılacak olursa, Batı Avrupa'ya bölünmeye ve parçalanmaya çalışan o süper devletin emellerini daha da çok tehkir edecek.

Sovyetler Birliği, bir yandan ABD ile nüfus alanları için silahlı yayılmacılığın, savaş hazırlığını ve dünya üzerinde çekişmeyi tesis ederken, bir yandan da "gevşeme alanını bütün dünyaya yayma" yaygarasını koparıyor. Buna uygun olarak da, geçenlerde, artık ipliği pazara çıkmış "Asya Kollektif Güvenlik Sistemi" martavalını yeniden ortaya attı. Bu çok eğlendirici bir şey. Bize, John Foster Dulles adlı bir Amerikalıyı hatırlatıyor. Bu, Hindicini'deki savaş 1954'de Cenevre konferansıyla sona erdirildikten sonra apar topar CEATO'yu kuran adamdı. CEATO, Çin'e karşı yönelmiş ve çoğunluğu Güney Doğu Asya ülkelerinden olmayan üyelere oluşmuş bir kuruluştur.

SB bir Avrupa ülkesidir ve Varşova paktının reisidir. Asya ülkelerinin kollektif güvenliği onu ne diye ilgilendirebilir? Yoksa J.F. Dulles'in hayaleti, Kremlin'e mi gitti? Aslında Varşova paktını, Asya'ya da içine alacak şekilde genişletmek daha dolambaçsız ve düz bir yol olmaz mı?

Son zamanlarda Sovyet önderleri, Çin'e bir hafta daha asmaya kalkıştılar. Bu da "yumuşamanın muhalifi" yaftasıydı. Bir Çin atasözüünden yararlanacak olursak, bu, Ali'nin kılıhını Veli'ye giydirmektir.

Dünyadaki gerilimi azaltmaya bu kadar hevesli olduğumuzu söylediğinizde göre, neden bir-iki hayırlı iş yapıp bu iyinciyetinizi göstermiyorsunuz? Mesela, silahlı kuvvetlerinizi Çekoslovakya'dan ya da Moğolistan Halk Cumhuriyeti'nden çekersenize, Japonya'ya kuzeydeki dört adasını geri versenize.

Biz, emperyalizmin savaş demek olduğunu söylüyoruz. Emperyalizm varoldukça savaş tehlikesi vardır. Dünyada çeşitli türden temel çelişkilerin keskinleştiği günümüzde, yeni bir dünya savaşı tehlikesi hala var. Halklar kendilerini hazırlamalı ve yumuşamanın geçici ve yüzeydeki görünümüne aldanmamalıdır. Ancak böylelikle dünyaya daha parlak bir geleceğe kavuşturabiliriz. Son tahlilde insanlığın kaderini tayin eden, bir-iki süper devlet değil, mücadelede ve birlikte sebat eden milyonlarca ve milyonlarca halktır.

IV) Kamboçya Konusunda

Çin hükümeti, Pnom Pen'deki kukla yönetimini desteklemeye devam ettiği ve Kamboçya'nın iç işlerine hayasızca müdahale ettiği için ABD'yi şiddetle lanetliyor. İhanet içindeki Lon Nol kılığının yönetimi, ABD emperyalizmi ve onun müttefikleri sayesinde Kmer halkına zorla kabul ettirildi ve doğduğu andan itibaren gayrimişru bir yönetim oldu.

Devlet başkanı Norodom Sihanuk'un önderliği altındaki Kamboçya Milli Birlik Kraliyet Hükümeti, Kamboçya'nın biricik meşru hükümetidir. Oun önderliği altındaki Kamboçya Milli Kurtuluş Halk Silahlı Kuvvetleri, nüfusun %30'ından fazlasını barındıran, ülke topraklarının %90'una kurtardı. Kraliyet Hükümeti'ni 50'ye yakın hükümet tanıdı. Geçenlerde Cezayir'de toplanan Bloksuz Ülkeler Konferansı'na katıldılar, devlet başkanı Norodom Sihanuk'un önderliği altındaki Kamboçya Milli Birlik Kraliyet Hükümeti'ni Kamboçya'nın biricik meşru hükümeti olduğunu ilan ettiler ve barıştan ve adaletten yana olan bütün ülkelerin onu resmen tanıması için çağrıda bulundular. İşte adaletin sesi budur.

Çin hükümeti, Kamboçya'nın BM'deki yerinin sürekli olarak gasbedilmesini, adaletten yana bütün ülkeler açısından, bloksuz ülkeler açısından ve bizzat BM açısından bir yüz karası olarak görüyor. Çin hükümeti, BM genel kurulunun şimdiki oturumunun, ihanet içindeki Lon Nol kılığı temsilcilerinin BM'den derhal çıkarılması için karar alınmasını ve devlet başkanı Norodom Sihanuk önderliğindeki Kamboçya Milli Birlik Kraliyet Hükümeti'nin BM'de hakettiği yere yeniden kavuşturulmasını ısrarla savunuyor.

V) Kore Hakkında

Şu anda genel kurulun önünde iki karar tasarısı var. Biri, ABD, Britanya, Japonya ve diğer ülkelerin getirdiği, Şübrü de Cezayir, Çin ve daha başka ülkelerin getirdiği tasarı. Çin hükümeti, bir önceki karar tasarısını gözönünde bulundurarak, Güney Kore'de ABD kuvvetlerinin ve BM komutasının korunması ve BM'e hem Kuzey, hem de Güney Kore'nin girmesi teklifini, bu teklif içinde sözüme "Kore'nin birleştirilmesi ve eski haline kavuşturulması komisyonu"nun lağvedilmesi gibi olumlu bir unsur taşıdığı halde, makul bulmuyor ve 4 Temmuz 1972'de yayınlanan Kuzey ve Güney Kore ortak bildirisine aykırı sayıyor.

Güney Kore'de bütün yabancı kuvvetlerin çekilmesi ve Kore meselesinin barışçı bir şekilde çözülmesinin zamanı çoktan geldi geçti. Temmuz 1953 Kore Mütareke Anlaşması şartlarına göre, mütareke yürürlüğe konduktan 3 ay sonra Kore meselesinin çözülmesi için yüksek seviyede bir siyasi konferans toplanmalıydı. Sırf ABD tarafının çıkardığı engellerden dolayı konferans o zaman yapılamadı. Bunun ardından 1954 Cenevre konferansında mesele yeniden tartışıldı. Burada ABD dışişleri bakanı J.F.Dulles, daha en başından en makul teklifleri geri çevirdi. Böylece, bütün yabancı kuvvetlerin geri çekilmesi ve Kore meselesinin barışçı yoldan çözülmesini bir kere daha çıkmaza soktu. ABD hükümeti, Güney Kore'den kuvvetlerini çekmeye razı olmuyordu. Ne yapabiliirdi? Doğrusu, siz geri çekilmezseniz de biz çekiliriz. 1958'de Çin halkının gönüllüleri tek taraflı olarak ve kayıtsız şartsız, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nden çekildi.

Bunun sonucu, Kore'nin bir yanında hiçbir yabancı kuvvet yokken, 3-bir yanında çok sayıda yabancı kuvvet, esas olarak ABD kuvvetleri mevzilenmiş durumdadır. Bu, hiç mi hiç makul olmayan durum, Kore'nin bağımsız bir şekilde barışçı yoldan yeniden birleşmesinin karşısına kaçınılmaz olarak bir engel çıkarıyor. Güney Kore yabancı kuvvetlerin desteğine gerek duyacak kadar milli haysiyetini yitirdi mi? Güney Kore halkının böyle bir duruma tahammül edemeyeceği ortadadır. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti başkanı Kim İl Sung'un inisiyatifi sayesinde, bağımsız bir şekilde ve barışçı yoldan yeniden birleşme konusunda Kuzey ve Güney Kore'nin ortak bir demeci yayınlandı. Böylece Kuzey ile Güney arasında karşılıklı bir görüşme başlamış oldu. Bu, bütün yabancı kuvvetlerin geri çekilmesi ve Kore'nin yeniden birleştirilmesine bizzat Kore-

lilerin barışçı bir çözüme getirmesi yolunda atılmış büyük bir adımdı.

Bu demecin yayınlamasından sonra, Kore Mütareke Anlaşması bir zamanlarki önemini kaybetti. Kuzey ve Güney Koreliler, bugüne kadar ister büyük, ister küçük olsun, silahlı provokasyonlara girişmekten kaçındılar ve beklenmedik askeri çatışmaların önüne geçmek için tedbirler aldılar. Kore Mütarekesi, bir yanda Kore Halk Ordusu ve Çin halkı gönüllüleriyle öbür yanda BM komutası arasında imzalandı. BM komutasının lağvedilmesi ve yabancı kuvvetlerin geri çekilmesiyle, mütarekenin hükümsüz kalacağını söylemek, meseleyi çarpıtmak olur. Bu zihniyetle, Çin halkı gönüllülerinin de geri çekilmesi, mütarekenin hükümsüz kaldığı anlamına gelmez mi? Çin halkı gönüllüleri Kore'den çekildiğine göre, BM komutası yaftası altındaki yabancı kuvvetler niye geri çekilmesin? BM komutasının Kore'de sürekli varlığı, yeniden birleşme ilkelere aykırı düşüyor. Bu ilkelere göre, yeniden birleşmenin yabancı kuvvetlere dayanılmaksızın ve müdahale olmaksızın ve bağımsız bir şekilde gerçekleştirilmesi gerekiyor. Kuzey ile Güney arasında konuşmaların başarısızlıkla sonuçlanmasına yol açan şey, Güney Kore yetkililerinin Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti tarafından ileri sürülen makul teklifleri reddetme cürretini göstermeleridir. Onlar bu cürreti, bizzat bu yabancı kuvvetin varlığında buldular. Kore'nin yeniden bağımsız bir şekilde ve barışçı yoldan birleştirilmesini hızlandıracak şartların yaratılması için, BM komutası, kendini lağvetmeye ve bütün yabancı kuvvetler geri çekilmeye razı olmalıdır.

Hem Kuzey, hem Güney Kore'nin BM'e girmesine gelince: Bu, Kore'nin bölünmesini meşrulaştırma ve sürdürme çabasından başka bir şey değildir. Bu, aynı zamanda milli birleşmenin, ideoloji, ulkü ve sistem farklılıklarının üzerinde yer alan tek bir millet olarak gerçekleşeceği konusunda Kuzey ile Güney'in üzerinde birlikte anlaşmaya vardıkları ilkelere ters düşer. 23 Haziran'da açıklanan 5 maddelik teklifte, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti başkanı Kim İl Sung, Kuzey ve Güney Kore'nin BM'e ayrı ayrı girmemeleri gerektiğine işaret etti. Eğer birleşme gerçekleşmeden girilmek isteniyorsa, bu hiç değilse birtak devlet olarak, Koryo Cumhuriyeti Federasyonu adı altında olmalıdır. Bu teklif bütünüyle makul ve adaletten yana olan bütün ülkelerin yakınlığına ve desteğine hak kazanan bir tekliftir.

VI) Bengaldez Konusunda

1971'de BM'in 26. oturumu sırasında, Hindistan'ın silah zoruyla Pakistan'ı parçalamasını SB desteklemişti. O zamanlar, genel kurul ve güvenlik kurulu atış-kes, birliklerin geri çekilmesi ve savaş esirlerinin ülkelere iadesi için Hindistan ve Pakistan'a çağrıda bulunan bir kararı büyük bir çoğunlukla kabul etmişti. 1972'de genel kurulun 27. oturumunda, genel kurul, savaş esirlerinin ülkelere iadesini isteyen, tamamen birbirine bağlı iki teklifi kabul etti ve Bengaldez'in BM'e kabul edilmesi yönündeki isteğini belirtti. Ama ancak bu yılın 28 Ağustos'unda, sivillerin ve savaş esirlerinin ülkelere iadesi konusunda Hindistan ile Pakistan arasında bir anlaşmaya varılabildi. Aslında bu çektan varılmış olması gereken bir anlaşma olduğu halde, gene de makbuldür. Varılan anlaşma kağıt üzerindedir ve gerçekleşene kadar bir süreçten geçmesi gerekir. Gene zorluklar çıkabilir.

Çin hükümeti, Bengaldez'in BM'e kabul edilmesi meselesinin ancak, genel kurulun ve güvenlik kurulunun geçerli kararı hiçbir kayıtlı şart komaksızın yerine getirildikten sonra ele alınabileceğini savunuyor. Ama bu ancak BM kararının eksiksiz yerine getirilmesinden sonra yapılabilir, kesinlikle daha önce değil.

VII) Ortadoğu Konusunda

İki süper devlet dünyada yumuşama konusunda beliren genel eğilimden söz ederek yeri süğü inletirken, Ortadoğu'da ne savaş ne barış durumunun doğurduğu gergin bir durgunluk hüküm sürüyor.

SB 1971'de Pakistan'ı parçaladığında kimse nükleer savaş tehlikesinden söz etmiyordu. Gene aynı şekilde, Kamboçya'daki ABD saldırısı konusun-

da da hiçbir uyarı yapılmamıştır. Ama Ortadoğu'da Arap halkları, kaybettikleri toprakları yeniden ele geçirmek için İsrail siyonistlerinin saldırısını püskürtmeye gürsün, hemen ortalığı nükleer savaş tehlikesi çalkılları sarıyor.

Bu niye böyle oluyor? Bunun böyle olmasının nedeni şudur: İki süper devletin sürmesini sağladığı ne savaş ne barış durumu, Ortadoğu'da nüfus alanlarını, petrol kaynaklarını ve stratejik mevzileri paylaşma çekişmelerine en iyi şekilde hizmet ediyor. Görünüşte, süper devletler düşman taraflardan birini destekliyor, ama aslında aynı hamurdan yoğrulmuş aynı kalıplara dökülen iki heykelcik gibidirler; ikisinin de mayasında şüpheden bir şeyler vardır. Mesela, saldırgan İsrail'in durumunu ele alalım. İsrail, sadece ABD silahlarıyla desteklense ve Sovyet insan gücünün desteğine sahip olmasa, böylesine dizginsiz hareket edebilir mi?

Bize göre, bir nükleer savaş tehlikesi kasıtlı olarak, halkların gözünü korkutmak için ortaya atıldı. Ortadoğu meselesinin bir çözüme bağlanması için süper devletlere bel bağlamanın hiç bir faydası yoktur. Bu mesele, BM'de alınan herhangi bir kararla da çözülemez. Tek çözüm yolu, bağımsız hareket etmek, kendi kuvvetlerine dayanmak ve inisiyatifi kendi elinde bulundurmadır.

Çin'in İsrail siyonistleriyle hiçbir zaman alışverişini olmamıştır. Çin, İsrail siyonizmine karşı haklı mücadelelerinde Filistin halkını ve diğer bütün Arap halklarını kararlılıkla destekliyor. Birliklerini yükselttikleri ve mücadelede sebat ettikleri sürece Filistin halkı ve bütün Arap halklarının, bütün dünya halklarının da desteğiyle kutsal topraklarını yeniden ele geçireceklerine, ilerleme yolunda bütün güçlüklerin üstesinden geleceklerine ve yeniden ulusal haklarını kazanacaklarına inanıyoruz.

VIII) Sömürgecilik Karşı Olma Konusunda

Afrika'da mükemmel bir durum hüküm sürüyor. Son yıl içerisinde, emperyalizme ve sömürgecilik karşı mücadelede ve ırkçılığa, sömürgecilik, yeni-sömürgecilik ve hegemonyacılığa karşı milli bağımsızlıklarına korumada Afrika halkları bir dizi yeni zafer kazandı. Mücadeleleri sayesinde, silahlı mücadele ve birbirine destek olmanın zorunluluğunu kavradılar. Afrika Birliği Teşkilatı'nın geçen Mayıs ayında yapılan 10. toplantısı, Afrika kıtasında sömürgeciliğin her çeşidine son verilmesi için bir çağrı yayınladı. Bu belge, Afrika halklarının ve devletlerinin birliğinin ve işbirliğinin bir ifadesi olduğu kadar, aynı zamanda, daha toprakları kurtarılmamış olan Afrika halklarının, milli kurtuluş için silahlı mücadelelerini geliştirmeye konusundaki kararlılığının bir ifadesidir.

Emperyalistlerin ve süper devletlerin desteği ve göz yumması sonucu, ırkçı yönetimler ve sömürgeci yetkililer, sallantıda olan yönetimlerini ite kaka ayakta tutabilmek için umutsuz bir mücadeleye girerek hıvharca ve sinsi yollara başvuruyorlar. Bunlar, tüm düğünde can çekişiyorlar. Afrika halklarının haklı taleplerini yansıtın BM kararlarına yerine getirmeyi çöktan reddettiler. İlgili çekici olan, eski tip sömürgeciler çöktüğe doğru yol alırken, değişik renklerden yeni sömürgecilerin hile ile, aldatmacayla onların yerini almaya çalışmasıdır. Süper devletler Afrika ülkelerinin arasına nifak tohumları ekiyorlar. Sömürgeci devletlerin arasına nifak tohumları ekiyorlar. Afrika halklarını hala uzun süreli, karmaşık ve çileli mücadeleler bekliyor.

Afrika, yüce Afrika halklarına aittir. Çin halkı kararlılıkla Afrika halklarının yanında yer alıyor. Mozambik, Angola, Gine-Bissau, Namibya, Zimbab ve İspanyol Sahrası halklarının milli kurtuluş uğruna verdikleri haklı mücadeleyi kararlılıkla destekliyoruz. Yeni doğan Gine-Bissau Cumhuriyeti'ni yürekten selamlar ve tanıdığımızı bildirmişiz. Yıkıcılığa, saldırganlığa ve sömürgecilerle yeni-sömürgecilerin nifak tohumları ekmelerine karşı

ve hem devlet egemenliği, hem de Afrika birliğini savunmak için Afrika halklarının verdiği mücadeleyi kararlılıkla destekliyoruz. Ünlilerindeki mücadeleler uğrunda, uyanan Afrika halklarının yeni zaferler kazanmaya devam edeceğine olan inancımız tamdır.

IX) Deniz Hegemonyacılığına Karşı Çıkmak Konusunda

Latin Amerika ülkelerinin, 200 deniz mili için milli yetki elde etmek üzere başlattığı kararlı mücadele, gittikçe artan bir destek kazandı. Deniz hegemonyacılığına karşı çıkma konusunda, sayısız küçük ve orta büyüklükteki ülke, süper devletlerin deniz hegemonyacılığına karşı dev boyutlu bir mücadeleyi canla başla sürdürüyorlar. Geçenlerde, Afrika Birliği Teşkilatı'nın Devlet Başkanları Konferansı'nda ve Bloksuz Ülkelerin Devlet Başkanları Konferansı'nda, deniz sınırı olan bir devletin 200 deniz mili içersinde kendisine ait bir iktisadi bölge ya da bir milli yetki bölgesi kurmaya hakkı olduğu ve kararla çevrili devletlerin de deniz sınırı olan devletlerin deniz yataklarını ve balıkçılık imkanlarını paylaşma hakkı olduğu ilan edildi.

Denizlerde ve okyanuslarda hegemonya peşinde kogan süper devletler, denizlerin eskimiş kanunlarını korumaya çalışıyorlar. 3 millik ya da 12 millik milli sınırın kutsal ve ihlal edilemez olduğunda ve 200 deniz millik sınırın açık denizleri daraltacağında karar ediyorlar. Bu bir gözdağıdır. Kutsallık ve ihlal edilemezlik de neymiş? 3 millik sınır, insanlar tarafından konulan bir kayıtlıydı. 12 deniz millik sınır da öyle. Bu sınırlar, denizlerin sömürgecilerle emperyalistlerin denetiminde olduğumuz zamanın gerçekliğini yansıtıyordu. Kutsallık ve ihlal edilemezlik bunun neresinde? Karasuları ya da yetki bölgeleri ne kadar genişlerse, açık denizlerin o kadar daralacağı iddiasına gelince, şu soruyu sormak gerek: Açık deniz nedir? Eskiden, sözüme açık deniz, bir avuç güçlü deniz kuvvetinin özel deniziydi. Küçük ve orta büyüklükte sayısız ülke artık doğrulmuştur. Onlar çoğunluğu meydana getiriyorlar ve şu anda sadece süper devletlerin lehine olan deniz kanunlarının değiştirilmesini talep ediyorlar.

SB, 2 Haziran 1972'de BM Sınai Gelişme Kurulu'na verdiği bir teklifte şöyle diyordu: Milli kaynaklara egemen olabilmek büyük ölçüde bu kaynakları gelişen ülkelerin sanayisiyle kullanılabilir hale getirmeye bağlıdır. 22 Ağustos 1973'de Cenevre Deniz yatakları Komisyonu'nun bir toplantısında, Sovyet temsilcisi, 200 deniz millik bölgeye sahip olsalar bile, teknik bilgi, balıkçılık imkanları, vb. den yoksun oldukları için, gelişen ülkelerin avlarını arttıranayacağını söyledi.

Bütün bu demeçlerin bir tek anlamı vardır: Kim daha güçlüyse, o daha haklıdır. Emperyalizmin mantığı budur.

Küçük ve orta büyüklükte ülkelerin karasularına ve yetki bölgelerini genişletmesine, süper devletler neden bu kadar karşı? SB ile ABD'nin Akdeniz'de, Basra Körfezi'nde, Hint Okyanusu'nda, Karaiip Denizi'nde, Pasifik ve Atlas okyanusunda deniz hegemonyası için kapıgılarına ve buralardaki deniz yataklarına ve balıkçılık imkanlarına talan etmek ve buralarda üsler kurmak için rekabetlerine bakılacak olursa, bunun altında yatan niyeti görmek pek o kadar güç olmuyor. Karasuları ve yetki bölgeleri genişleyecek olursa, üzerinde deniz ağası gibi hak iddia ettikleri "özel denizleri" daralacak. Süper devletler buna azgınca karşı çıkmayıp ne yapacak?

Ne var ki onların bu karşı çıkışları zamanla boga çıkacak. Küçük ve orta büyüklükteki sayısız ülke, tali meselelerde farklılıklarına koruyup, temel meselelerde işbirliği yapmak üzere birleştikleri, uzun süreli ve yılmak bilmeyen mücadelelerinde sebat ettikleri sürece, deniz hegemonyacılığına karşı mücadeleleri mutlaka zaferle ulaşacaktır. Deniz hegemonyacılığına karşı verilen mücadele Asya, Afrika, Latin Amerika'nın küçük ve orta büyüklükte ülkelerinin milli kaynaklarını korumak ve milli iktisadını geliştirmek için verdiği mücadelesini bir ~~çok~~ ~~çok~~ önemli bir yanadır. Bu, aynı zaman

hegemonyacılığa karşı, zamanımızda verilen mücadelede yeni bir odak noktasıdır.

Ekonomi alanında, gelişen ülkeler birlik içinde hareket ediyor ve emperyalizm ile büyük devlet hegemonyacılığının sömürülmesine, yağmasına ve tekelleşmesine karşı mücadelelerinde birliklerini güçlendiriyorlar. Gelişen ülkelerin ikili ve bölgesel işbirlikleri gelişiyor, hem madde ihraç eden bu ülkelerin teşkilatları genişliyor. Gittikçe daha çok sayıda gelişen ülke, siyasi bağımsızlığı sağlamlaştırmak için iktisadi bağımsızlık elde etmenin şart olduğunu kavramış bulunuyor. Milli ekonomiyi geliştirmek için, kendi gücüne dayanıp, onu geliştirmenin ve karşılıklı destek ve işbirliğini güçlendirmenin şart olduğunu kavramış bulunuyorlar.

Emperyalistler ve sömürgeciler, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarını sömürerek ve soyarak servet yığdılar. Bu ülkelerin halkları, bu borcun ödenmesini istemekte haklıdır. Ama Çin'in tecrübelerini göz önüne alırsak, emperyalistler ve sömürgeciler bu borca hiçbir zaman ödeyemediler. Üstelik bunlar, milli bağımsızlıklarını savunan ve milli ekonomilerini geliştiren ülkelere zorluk da çıkardılar. Bu konuda gerçekçi olmayan umutlar beslemek boşunadır. Emperyalizme, sömürgecilğe ve hegemonyacılığa karşı um çıkamada sebat etmeliyiz. Kendi gücümüze dayanmalı, halka güvenmeli, zorlu bir mücadeleye girilmeli ve sürekli çaba harcamalıyız. Biz, gelişen ülkelerin böyle hareket etmekte refaha ulaşacaklarına inanıyoruz.

X) Silahsızlanma Konusunda

Çin hükümeti her zaman silahsızlanmadan yana oldu. Ama bizim savunduğumuz sekte değil, gerçek silahsızlanmadır. Nele, silahlanma faaliyetlerinin her geçen gün genişlenmesini ertbas etmek için silahsızlanma konusunda boş laflar etmeyi hiç mi hiç savunmuyoruz.

Bu anda, süper devletlerin silahsızlanma konusunda konuşmakta oldukları katı gerçeği yüzlemeliyiz. Bu konuda en gayretkâr olan da SB. Her yıl genel kurulum karşısına silahsızlanma konusunda bir öneriyle geliyor. Bu yıl, her yılkinden daha da kiddetli. ABD ile imzaladığı süzümone stratejik nükleer silahlanmanın sınırlandırılması anlaşmasının büyük öneminden ve nükleer savaşın önlenmesi konusunda, Sovyet-Amerikan anlaşmasının çıkar açan öneminden dem vurup bübürlendi. Güvenlik konseyinin 5 daimi üyesinin askeri bütçelerinde %10 indirim yapmayı ve bu fonların bir kısmının gelişen ülkelere yardım için kullanılmasını, hayırseverlik taslayarak teklif etti. Bu, Kruşçev'in 12 yıldır ısıtıp ısıtıp sofraya sürülen yemeğini sunmaktan başka bir şey değildir. Ve bugüne kadar bunu yutanlar sayılıdır.

Her şeyden önce, askeri bütçeler nasıl tayin edilecek? Sırf bu meseleyi incelemek için bir komitenin kurulması ve yıllarca çalışması gerekecektir. Askeri bütçelerde gerçekten indirim yapılabilir mi? Askarında bugüne kadar kimse böyle bir şeye tanık olmadı. Biz, bu boş laflara son vermek, hem de biran önce son vermek gerektiğini savunuyoruz.

Eğer gelişen ülkelerin dojal ve en emin müttefikleri iseniz, hemen bu kürsüye gelip, bütün gelişen ülkelere yaptığınız ve yabancı saldırganlara karşı kullanılan askeri yardımınızdan iyisi olmadığını, bunun bedelsiz olduğunu, borç tüccarlığı yapmayacağınızı açık açık ilan etmelisiniz. Geçmişte borç ve faizlerin ödenmesinin peşini bırakmadığınız halde, şimdi böyle yapmayacağınızı ve özellikle mücadeleleri devam eden Arap ülkelerine böyle yapmayacağınızı söylemelisiniz. Açık sözlü olun ve basit konuşun. Bütün askeri borçları iptal ettiğinizi, borçların ödenmesine gerek olmadığını, bunların rüzgar gibi geçtiğini resmen açıklayın.

Hangi genel silahsızlanma? Aslında bugün dünyada önüne geçilmez bir silahlanma yarışına girmiş olanlar, süper devletlerin kendileridir. Onların amacı, dünyaya hakim olmak için nükleer üstünlük elde etmek ve nükleer hegemonya kurmaktır. Silahsızlanma, her şeyden önce, iki süper devletin silahsızlanması olmalıdır. Ama bu gerçekbeşebilir mi? ABD, SB'nden daha açık sözlü. SB ile rekabet şartlarında askeri harcamalarda indirim yapılamayacağını itiraf ediyor.

Küçük ve orta büyüklükteki ülkelere gelince, onların önündeki mesele silahsızlanma değil, bağımsız savunma imkanlarına güçlendirmektir. Batı Avrupa bile silah imkanları bakımından yetersizdir. Asya, Afrika, Latin Amerika'nın küçük ve orta büyüklükteki ülkeleri ise bu bakımdan çok daha yetersizdir. Onların silahsızlandırılacak nesi var ki? Bu şartlarda genel silahsızlanmadan söz etmek, zarvalanaktır. Bu gibi teklifler kabul edilecek olsaydı, bütün dünyanın SB ve ABD'nin önünde kondisini silahsızlandırması ve onların yağırdıkları emirlere uymayı kabul etmesi demek olacaktır.

Çin hükümeti, gerçek bir silahsızlanma konferansının toplanmasından yanadır. Ama bunun için ön şartlar ve amaçların açık olması zorunludur. Bütün nükleer ülkeler ve özellikle iki süper devlet, ABD ile SB her şeyden önce nükleer olmayan ülkelere karşı hiç bir zaman hiç bir şart altında, resmen nükleer silah kullanmada ilk ülke olmama sorumluluğunu samimiyetle üstlenmelidirler. Mesela, SB Latin Amerika'daki nükleer silahlardan arınmış bölge ile ilgili olarak bu sorumluluğu üstlenmelidir. Nükleer füze kuvvetleri dahil yurt dışındaki bütün silahlı kuvvetlerini geri çekmeli ve başka ülkelerin toprakları üzerindeki nükleer üsler dedahil, bütün askeri üslerini kaldırmalıdır. İster büyük olsun ister küçük olsun, bütün ülkelerin, zora bağırma tehdidi olmaksızın nükleer silahların bütünüyle yasaklanmasının ve toptan imha edilmesinin ve daha başka meselelerin eşit şartlar altında tartışılması ve çözülmesi ancak böyle mümkün olacaktır.

Bazı kimseler, Çin'in silahsızlanma konusundaki tavrının ya hep ya hiç tavrı olduğunu ileri sürüyor. Bu bir tahrifattir. Şöyle bir soru sorulabilir: Nükleer kuvvetlerin, nükleer silahsızlanmanın ilk adımı olarak özellikle nükleer olmayan ülkelere ve nükleer silahlardan arınmış bölgelere karşı hiç bir zaman ve hiç bir şart altında nükleer silah kullanmada ilk ülke olmama sorumluluğunu üstlenmesinde nasıl bir güçlük olabilir? Bu, silahsızlanma yolunda atılacak gerçekten etkili ilk adım olmaz mı? Ama silahsızlanma havarisi kesilen azizler, bu asgari sorumluluğu üstlenmeye bile yanaşmıyorlar. Bu gerçek, silahlı yayılma siyasetinde ve saldırganlıkta ısrar ederek dünya halklarını tehdit eden ve gözü dünya hegemonyasında olan emperyalistler olduklarını göstermeye yetiyor.

Sayın Başkan;

Bu yıl, Çin HC'nin BM'in çalışmalarına katılmasının üçüncü yılı. BM'de geçirdiğimiz tecrübelerin bizi kaygıya düşürdüğünü açıkça söylemek isteriz. Konuşmalar konuşmaları doğuruyor, kararlar üstüste yığılıyor. Ama gene de, nükleer savaşın önlenmesi gibi meselelerin üzerinde durulmadı. Ortadoğu meselesi gibi belli bağlı dünya meseleleri karşısında BM acz içindedir. İşler böyle giderse, BM'nin akıbeti ne olacak?

Ama biz, gene de umutsuz değiliz. Biz mevcut şartların değiştirilebileceğine ve programın yeniden gözden geçirilebileceğine inanıyoruz. Dünya bunca değiştikten sonra, BM nasıl olur da 20. yıl süccesinin usullerine göre çalışır? Üçüncü dünya artık doğrulmuştur. BM, sayısız küçük ve orta büyüklükteki isteklerinin dile gelmesini sağlayabilmeli, bütün ülkelerin eşitliğine gerçeklik kazandırmalı ve iki süper devlet ile, onların az sayıdaki takipçisinin denetiminden çıkmalıdır.

Çin, bu soylu amacın gerçekleşmesi için, barışı seven ve adaletten yana olan ülkelerle birlikte çalışmaya hazırdır.

Teşekkür ederim, sayın başkan.

**"Çatışmalardan Müzakerelere Geçiş" Teorisi
Emperyalistlerin ve Revizyonistlerin Baş-
vurdukları İdeolojik ve Siyasi Saptırma
Silahıdır**

Emperyalistler ve revizyonistler, halkları, sosyal ve ilerici güçleri ezmek için; askeri, siyasi, iktisadi ve diğer baskı yollarına paralel olarak ideolojik baskıya da başvurduklarını, Yeşadığımız dönemin özelliklerinden biri de, bu ideolojik baskının artmasıdır. Bugün emperyalist ve revizyonist gerici siyasi güçlerin sahip buldukları propaganda imkanları, bu saldırıyı çok tehlikeli boyutlara ulaştırmaktadır.

Bu karşı-Devrimci faaliyetin başını çekenler, zamanımızın en saldırgan güçleri olan iki büyük emperyalist devlet, yani Amerikan emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalistleridir. Emperyalistler, revizyonistler ve gericiler, devrime ve sosyalizme karşı yürüttükleri bu ideolojik savaşta, şartlara ve gerici güçlerin uluslararası alandaki durumuna göre değişen taktikler uygularlar. Beklenen bir teoriyi kenara bırakır, aynı amaca hizmet eden yeni bir teori ortaya atarlar. "Çatışmalardan müzakerelere geçiş" teorisi de işte böyle bir teoridir.

Gerek Amerikan, gerekse Sovyet burjuva ideologları bu yeni teoriyi, dünyadaki mevcut durumu yansıtan "gerçeklere dayalı" bir teori olarak göstermeye çalışıyorlar. Onlara göre, bugün, uluslararası ilişkilerde, zamana ve halkların ezilemelerine uygun düşen bir takım niteliksel değişimler olmaktadır ve bu teori, işte bu niteliksel değişimleri açıklamaktadır.

Şüphesiz, uluslararası ilişkilerde meydana gelen değişimleri ve bu değişimlerde rol oynayan birbirine zıt siyasi ve sosyal güçlerin sınıfsal niteliğini derinliğine kavramak gerekir. Aynı zamanda, siyasi ve sosyal güçlerin uluslararası ilişkilerini sürdürürken ne gibi araçlar kullandıklarını da incelemek gerekiyor.

Değişme, insanlığın gelişmesi için zorunludur. Bu ise, gerçeklere nüfuz etmeyi, onları derinliğine incelemeyi ve gelecekteki gelişmelerin yönü hakkında bazı doğruları tespit etmeyi gerektirir. Bütün bu değişik etkenlerin ML tahlili de göstermektedir ki, "çatışmalardan müzakerelere geçiş" adı verilen bu sözde-teori, ne mükemmel doğru bir eylem programı ne de uluslararası ilişkilerde meydana gelen değişimlerin teorik bir açıklaması değildir. Bu ise teori, tam aksine, emperyalistlerin, revizyonistlerin ve gericilerin stratejisine ve karşı-devrimci siyasetlerine uygun düşen, onlara hizmet eden emperyalist-revizyonist ideolojik ve siyasi bir silahtır. Onlar bütün dünyaya kabul ettirmek istedikleri "çatışmalardan müzakerelere geçiş" teorisinin propagandasını yaparken, esas olarak "değişen dünya" çiarını kullanıyorlar ve diyorlar ki: "Dünya fiziki ve siyasi değişimler geçirmektedir."

Burjuva ve revizyonist ideologların bu değişmeyi keşfettiklerini iddia etmeye hakları yoktur. Gelişme ve değişim insanın varolması ve toplumun belli bir yönde gelişmesi için zorunludur. Ancak, bu gelişmenin yönü bakımından esas önemli olan, değişimin ne türden ve ne kadar yaygın bir değişim olduğudur. ML'ler uluslararası ilişkileri asla özensiz, katı, değişmeyen bir şey olarak ele almazlar. Tam aksine, uluslararası ilişkilerin eski veya yeni unsurların etkisiyle sürekli hareket ve gelişme içinde olduğunu bilirler. Ancak, ML'ler bu gelişme ve değişim süreci içinde emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve gericilikle halklar arasındaki mücadeleyi esas ölçü olarak ~~de~~ alırlar. Bu maddeci bakış açısına dayanarak ML'ler, dünyada meydana gelen gelişmelerin sürekli bir değişmeye yol açtığını ve kuvvetler oranının sosyalizm ve devrim yararına değiştiğini tespit ederler. Bu sonuç, uluslararası hayatın vakalarının, çegitli unsurlarının ve süre çierinin derin bir tahlili yapılarak elde edilmiştir. Bu, stratejik bir görüştür, çünkü taktik planda gerçekte, yani subjektif ve objektif unsurlar gerçeğiyle tam bir uygunluk halindedir.

Elbette bu genel eğilimden, genel yünden bazı geçici sapmalar olabilir. Modern revizyonizmin ortaya çıkışıyla birlikte SB'nde ve diğer revizyonist ülkelerde kapitalizmin geri getirilmesi ve revizyonizmin iktidara gelmesi işte böyle bir sapmadır. Bu sapma, sosyalizme siyasi ve ideolojik bakımdan çok büyük zararlar vermiştir. Bununla birlikte, bu geçici sapma ve güçlükler, ML'leri asla hayal kırıklığına uğratmamıştır, çünkü bugün dünyada esas akım devrim ve sosyalizmdir.

Burjuva ve revizyonist ideologlar, uluslararası ilişkilerde meydana gelen değişmelerin devrim alternatifini ortadan kaldırdığını ve günümüzün meselelerine yepyeni bir nitelik kazandırdığını iddia ediyorlar. "Barış içinde birarada yaşama"nın bütün birbirine zıt siyasi güçlerin özlemi ve uluslararası hayatın vazgeçilmez bir şartı haline geldiğini ileri sürüyorlar. Emperyalist güçlerin halklara saldırma siyasetinden artık vazgeçmeye başladıklarını söylüyorlar. Sovyet ideologlarından Orpov, 17 Şubat tarihli Izvestia gazetesinde şunları yazıyor: "Siyasi ortamda meydana gelen değişmelerin incelediğimiz takdirde şu sonuca varırız: Savaş artık siyasetin başka araçlarla sürdürülmesi değildir. Uluslararası ilişkilerde meydana gelen önemli değişimler, hızla ilerleyen bir süreci başlatmıştır. Bu süreç, dünyamızın siyasi hayatında soğuk savaş ve çatışmalardan müzakerelere geçiş sürecidir." Gene Amerikalı yazar Peterson, aynı konuda şunları söylüyor: "Bugün dünya önemli bir değişime geçirmektedir. Askeri kudret, artık milli siyasetin temel olarak düşünülmemektedir."

Burjuva ve revizyonist ideologlar ileri sürdükleri bu "radikal" değişmelerin nasıl ve niçin meydana geldiğini söylemiyorlar. Elbette söyleyemezler, çünkü onların bu "teorileri"nin gerçeklerle ilgisi yoktur. Değişime öyle moda gibi aylar ya da nevsimler gibi anında meydana gelen dört dörtlük bir şey değildir. Değişime, ondan yararlanan siyasi güçce ya da sisteme sıkı sıkıya bağlıdır. Emperyalist ve revizyonist ideologlar bu bağı inkar ederek halkları aldatmaya uğraşıyorlar ve "emperyalizm çegitli milli kurtuluş mücadelelerine artık düşman değildir; emperyalistler bütün nesillere gerçek barış teminatı veriyorlar" şeklindeki bu son derece tehlikeli ideolojik yalanın ardında kendi devletlerinin saldırgan dış siyasetini örtbas etmek için çalışıyorlar. Novaya Vremya gazetesinin 12. sayısında şöyle denilmektedir: "Bugün dünyanın yararına radikal değişiklikler yapılması için şartlar son derece elverişlidir."

Bu, gerçeğin tahrif edilmesinden başkibir şey değildir. Çünkü emperyalistler ile revizyonistler arasında benzer menfaatleri yüzünden artan anlayışı gözönüne aldığımız takdirde, açıkça şunu görürüz: Emperyalist güçlerin halklara yaptıkları saldırılar asla azalmamıştır.

Halklar ve devrimciler, değişmeleri doğru ele alırlar. Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri kendi emperyalist siyasetlerini istedikleri kadar "barış" şiarlarıyla, cicili bicili reklamlarla sunmaya çalışsınlar, herkesin bildiği saldırgan tabiatlarını örtbas edemezler. Bu, emperyalist-revizyonist ilişkinin niteliğini ve amacını teğir eden Enver Hoca yoldaş söylemiştir:

"Büyük devletler, özellikle ABD ile SB arasında gerçekleştirilen işbirliği ve anlayış her geçen gün derinleşmektedir. Buna dayanarak, bu büyük devletler hiç şüphesiz küçük ve bağımsız ülkeler üzerindeki baskılarına daha da arttıracaklardır. Onlar egemen ülkelerin işlerine müdahale edecek, uluslararası ilişkilerle ilgili meselelerde buyruklarının harfiyen yerine getirilmesi için daha çok çaba sarfedecek; kendi düşünce ve yaşama tarzlarını halklara ve milletlere zorla kabul ettirmeye çalışacaklardır."

Halklar ve ML'ler, Amerikan emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki ilişkilerde meydana gelen değişimleri; emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerle halklar arasındaki ilişkilerde meydana gelen değişimlerle asla aynı kefeye koymazlar. Aslında, bunlar birbirinden tamamen farklı iki değişimdir ve aralarında açılmaz duvarlar vardır. Her iki ülke arasındaki doğal ve sosyal özelliklerden bağımsız olarak, ABD ve SB'nin iktisadi ve sosyal düzeni birbirinin aynıdır. Bu aynılık ise sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişmeyi emperyalist devletler arasındaki, iki süper devlet arasındaki çelişmeye dönüştürmüştür. Böylelikle, bu gelişme, iki üyeden oluşan emperyalist ve karşı-devrimci bir ittifaka yol açmıştır. Bu en büyük karşı-devrimci güçler, halkların özgürlük ve sosyalizm mücadelesiyle çatışma halindedirler.

İki süper devlet arasındaki bu ittifak içinde uyumsuzluk, rekabet ve gelişme vardır. Bu uyumsuzluk, rekabet ve gelişme, her iki ülkenin kapitalist sosyal sistemlerinden ve emperyalist emellerinden kaynaklanmaktadır. Ancak şu günlerde, iktisadi, siyasi, askeri, vb. bütün alanlarda aralarında yakınlaşma ve işbirliği meydana geliyor. Amaçları, hegemonya emellerini gerçekleştirmektir. Bu bakımdan aralarındaki çatışma gündelik arka plana itilmiştir. Bir ABD dışişleri yetkilisi, "ortak tehdit, yerini, ortak dünya görüşüne bırakmış bulunmaktadır" diyor.

"Çatışmalardan müzakerelere geçiş" teorisini işte bu şekilde değerlendirmek gerekir. Arnavutluk Emek Partisi'nin de belirttiği gibi, "çatışmalar çağının sona ermesi ve müzakereler çağının başlaması, ABD-SB ilişkilerinin derinleşmesi, şu anlama gelmektedir: Bir zamanlar komünist SB, dünyanın başlıca emperyalist gücü olan ABD'ne karşı çıkıyor ve onunla mücadele ediyordu. Anti-komünist ABD de, dünyanın ilk büyük sosyalist devletini yıkmak için çalıyordu. Bu döneme artık son verne zamanı gelmiştir. Bu iki temel, bu iki saik ortadan kalkmış olduğuna göre, müzakereler çağı, yani dünya üzerinde nüfuz alanlarını paylaşma ve pazarlığa oturma çağı başlamıştır."

İşte bu sebeple, kendi tabiatları gereği, halkların ve devrimin baş düşmanı olan emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile halklar arasındaki mücadele her geçen gün şiddetlenmektedir. Burjuva ve revizyonist teorisyenlerin "emperyalizm artık değişti" şeklindeki yaygaraları, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin halkları ezme ve küleleştirme karşı-devrimci stratejisini örtbas etme çabasından başka bir şey değildir. Bugün gericiliğin temsilcileri, "devrim" kelimesini artık aferez etmiyorlar. Ama hangi devrim? Harvard Üniversitesi profesörlerinden G.K.Large, "The Motive Forces Of Changes" (Değişmelerin İtici Gücü) adlı kitabında şöyle diyor: "ABD, kendi menfaatleri açısından düşman ve düşman olmayan devrimler arasında tercih yapmak zorundadır. Devrimci gruplarla ilişkilerimiz sürdürmeli ve geliştirmeliyiz. İktisadi, siyasi ve ahlaki menfaatlerimize uygun düşen, bu menfaatlerimizle uyumlu devrimci grupları kendi usullerimizle ve nüfuzumuzu kullanarak teşvik etmeliyiz."

Açıktır ki, onlar istedikleri kadar şu ya da bu tür değişmeden, şu ya da bu kadar yaygın gelişmeden sözetsinler, gerici siyasetlerini ve stratejilerini örtbas edemezler. Kapitalist sistem varoldukça emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin gerici Süz asla değişmeyecektir.

**Sovyet-Amerikan İttifakı, Kendi Kurallarını
Ve Şartlarını Bütün Ükelere Zorla Kabul Et-
tirmek İstiyor**

İki süper devlet arasında başlayan yakınlaşma yoğunlaştıkça, burjuva revizyonist propagandası da çığırkanlığını arttırıyor. ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi bütün imkanlarını kullanarak kendi araların-

da, Doğu Almanya ile Batı Almanya arasında ve diğer ülkeler arasında varılan anlaşmalar, imzalanan protokoller sayesinde yeni bir durum doğduğuna bütün dünyayı inandırmak istiyorlar. Gerici propagandanın yaymak istediği şudur: İki süper devlet arasındaki bu sıkı sıkı ilişkiler öyle bir yeni durum yaratmıştır ki, bununla dünyada mevcut kuvvet dengesi yerini "egitlik dengesi"ne bırakmış, Helsinki ve Viyana'da yapılan konferanslar ve varılan anlaşmalar, "gerçek güvenliğin" örnekleri olmuşlardır.

Gerçek böyle midir? Hayır. İki süper devlet bu görüşmelerde tartışacakları meseleleri, varacakları kararları çok önceden aralarında tesbit etmişler ve bu esaslarda anlaşmışlardır. Dolayısıyla, Helsinki ve Viyana'da yapılan göstermelik konferansların diğer bağımsız Avrupa ülkeleri için hiç bir önemi yoktur.

Bu tür danişıklı dövüşlerde olduğu gibi, Nikson ve Brejnev, Helsinki'ye, Viyana'ya, Cenevre'ye ya da BM'e müzakerelerde bulunmak için değil, çok önceden tespit ettikleri bencil planlarını ve ihtiraslarını meşrulaştırmaya ve bunları diğer egemen ülkelere zorla kabul ettirmeye gidiyorlar. ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin amacı, Avrupa ülkelerini kendi teşkil ettikleri bloklara girmeye zorlamak ve imtiyazlarına kimseyi dokundurtmamaktır.

Şu nokta iyi kavranmalıdır: Genel olarak dünya halkları, özellikle de Avrupa ~~halkları~~ ülke ve halkları, Sovyet-Amerikan yakınlaşmasından ve ortaya atılan sahte güvenlik vaatlerinden medet ummamalıdır. İki süper devlet nüfuz alanları ve menfaatleri zedelendiği anda şiddete başvurmaktan kaçınmayacaklardır. Nitekim ABD ve SB, gerek Helsinki'deki "Avrupa Güvenliği ve İşbirliği Konferansı" ve gerekse Viyana'daki "Karşılıklı ve Dengeli Silah İndirimi" görüşmeleri sırasında Avrupa ülkelerinden gelebilecek "kendi kendini savunma" tekliflerine ve diğer muhalefet ihtimallerine karşı gerekli tedbirleri almışlardır.

Yayıma ve hegemonya politikası emeline dayanan bu anlaşmalar, Avrupa'da barışı ve güvenliği sağlayamaz; emperyalist savaşların kaynağı olan emperyalistler arası rekabeti hiç bir şekilde durduramaz. Emperyalistlerin hızla artan silahlanması, dünyanın dört bir yanında barışı ve güvenliği tehdit eden varlıkları her an halkların ve milletlerin aleyhine çatışma ve savaşların patlak vermesine yolaçabilir.

Sovyet revizyonistleri, bu gerici politikalarına haklı göstermek için akılsız propagandalara giriştiler. Sovyet revizyonistleri, ABD yöneticilerinin bugün daha "gerçekçi" olduklarını, karşı-devrimci faaliyetlerinden vazgeçtiklerini, SB-ABD arasındaki işbirliğinin dünyada bir tür "ılımlılığa" yolaştığını iddia ediyorlar. Bu revizyonist iddialar tek bir gerçeği yansıtır: Sovyet yöneticilerinin siyasi bakımdan gerilediklerini ve ideolojik bakımdan yozlaştıklarını.

İki süper devlet, bir yandan emperyalist saldırı siyasetlerini gizlemeye, çeşitli aldatmacalarla kendilerini dünya halklarına girin göstermeye çalışırken, öte yandan bütün bağımlı ülkeleri bağımsızlık mücadelesi yolundan saptırmaya, siyasi ve ideolojik bakımdan silahsızlandırmaya çalışıyorlar.

Onlara göre, Kamboç halkı artık silaha sarılmak zorunda değildir. Onlara göre, Filistin halkı İsrail siyonistlerinin işgali altındaki anayurtlarını kurtarmak için düşmanla aynı "barış" masasına oturabilir. Onlara göre, faşist Portekiz kuvvetleri Mozambik'te kitle katliamları uygulamışlardır. Ve onlara göre, Batı Alman intikamcılığı ve Japon militaristleri dünya halkları için artık bir tehlike olmaktan çıkmışlardır.

Nikson, müttariflerine "sizi kendi nükleer çemsiyem altına aldım. Siz de benim emperyalist politikamı destekleyeceksiniz" diyor. Revizyonist

Brejnev de, Vargova paktı içinde buna benzer isteklerde bulunuyor. Gerçekte ise iki süper devletin müttefiklerine sağladığı askeri himaye sahtekarca bir himayedir ve sökonusu ülkeleri iki süper devletin iktisadi vesayeti altında tutmaktan başka bir şeye yaramaz.

Dünya hakları bu iki emperyalist ortağın kendilerine yaptığı, bağımsızlıklarından vazgeçme çağrılarına uymayacaklardır.

Sovyet-Amerikan ittifakının yarattığı tehlike, tehdit ve ganta ihtimalleri çok büyüktür. Bu tehlikelere karşı çıkabilmek için Sovyet - Amerikan ittifakı var güçle teşhir edilmeli ve bu siyasete karşı çıkılmalıdır. Bu mücadeleyi verirken de, daha önce yerleşmiş revizyonist yanlışları tümüyle terketmek, emperyalistlerin yalanlarını yüzlerine vurmek gerekir.

Bu, kuşkusuz çetin ve zorlu bir savaştır. Ancak, tarihin ve devrimci pratiğin de gösterdiği gibi, bu savaş kazanılamayacak bir savaş değildir. Enver Hoca yoldaşın AEP 6. MK'nin 4. genel birleşiminde belirttiği gibi, "eğer yumuşama diye bir şey mevcutsa, bu, sadece emperyalist devletler arasındaki bir yumuşama olabilir. Onlarla bizim aramızda; halklarla emperyalistler ve sosyal emperyalistler arasında yumuşama yoktur ve hiç bir zaman olmayacaktır."

Sovyet Revizyonistleri Kamboçya Halkının Kurtuluş Mücadelesini Baltalıyor

Sovyet revizyonistleri, özellikle Nikson-Brejnev zirvesinden beri ABD emperyalizmiyle kurduğu karşı-devrimci ittifaka uygun olarak caniyane planlarını ardarda ortaya sürüyorlar. Sovyet revizyonistlerinin propaganda ve önerileri doğrudan doğruya Kamboçya halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesine kasdetmek niyetini taşımaktadır. Revizyonist gazete Izvestia, kısa bir süre önce bir nevi uzlaşma önerisiyle ortaya çıktı. Buna göre, Kamboçya Kraliyet Millî Birlik Hükümeti, Kamboçya'daki bütün diğer güçlerle birleşerek bir koalisyon kurmalı ve iktidarı paylaşmalıydı. Izvestia'ya göre, bu sayede, "gerek ülkedeki çeşitli partiler, gerekse ülke dışında bulunan yurtseverler birleştirilmiş" olacaktı.

Bu, Sovyet revizyonistlerinin, KKMBH'nin ve Kamboçya Millî Birleşik Cephesi'nin iç işlerine karışma anlamına gelmektedir. "Bütün partilerin ve yurt dışındaki yurtseverlerin birleştirilmesi" çağrısı gerçekte KMBC'nin zaferlerini yoketmeye yönelik bir komplodan, Kamboçya halkını kurtuluş yolundan saptırma çabasından başka bir şey değildi. Bu ihaneti çok iyi teşhis eden Sihanuk, Sovyet revizyonistlerinin son önerisini teşhir ve mahkum etmiştir.

Şimdi ise, KMBC Ünderliğinde Kamboçya halkının zafere ulaşması yakın olduğu için, Sovyet revizyonistleri ağız değiştirmiş bulunuyorlar. Sovyet basını KMBC'ne adeta yağ çekme yarışına girmiş durumdadır. Revizyonistler şimdi de sözde ABD emperyalizmini mahkum ediyor, Kamboçya halkınının desteklediklerini ilan ediyorlar. Üstelik, KMBC'nin Kamboçya halkının tek temsilcisi olduğunu bile söylüyorlar.

Şüphesiz bu sözler bir manevradan başka bir şey değildir. Sovyet revizyonistleri Kamboçya halkının zafere ulaşmasını isterler mi? Söylediklerinde samimi olsalardı ve iddia ettikleri gibi KMBC'ni gerçekten destekleseylerdi, KKMBH'ni desteklemeleri ve hain Lon Nol rejimi ile diplomatik ilişkilerini kesmeleri gerekirdi. Bunların hiç birini yapmadılar.

Sovyet revizyonistlerinin de Amerikalı ortakları gibi niyetleri açıktır. Onlar, Kamboçya halkının kurtuluş mücadelesini baltalamak ve sömür-

nek, Kamboçya halkını zafere doğru ilerlemekten vazgeçirmek ve silahlarına terk edip ABD emperyalizmine teslim olmalarını sağlamak istiyorlar. ABD'nin Kamboçya'ya hakimiyeti altında tutmasına yardım etmek; Kamboçya'ya Çin Halk Cumhuriyeti'ne ve diğer ülkelere karşı saldırılar düzenlemek için bir üs olarak kullanmak istiyorlar. Sovyet revizyonistlerinin tutumu daima bu olmuştur.

Buna karşılık, ABD emperyalistleri de Sovyet revizyonistlerine bazı önemli tavizler vermiştir. Bunlar, Vietnam, Kamboçya halklarına ve diğer halklara karşı işbirliği halinde değil midirler? 5 yıl önce Sovyet birlikleri Çekoslovakya'ya işgal ettiği zaman da durum aynı değil miydi?

Sovyet revizyonistlerinin izlediği siyaset daima bir baskı yapma, sabote etme ve karışıklık çıkarma siyaseti olmuştur. Onların bütün istediği halkları ezme, ABD'nin yıkılıp gitmesini önlemeye çalışmaktır.

Ancak, mücadele içinde çelikleşen Kamboçya halkı ve Kamboçya Halk Silahlı kuvvetleri, ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin niteliğini çok iyi kavrayıyorlar. Kamboçya halkı ve HSK, silahlı mücadeleye sınıksız sarılıyor ve revizyonistlerin bütün demagojik önerilerini kayıtsız şartsız reddediyorlar. KKMHH başkanı Sihanuk, emperyalist-revizyonist uzlaşma komplolarına ve Sovyet revizyonistlerinin Kamboçya'nın iç işlerine müdahale etmesini teşhir etti. KKMHH, son yayınladığı bir bildirimde şöyle dedi: "Kamboçya halkı ve HSK nihai zafere kadar mücadeleye devam etmeye kararlıdır. Kamboçya halkı, silahlı mücadeleyi kararlılıkla ve tavizsiz sürdürerek, emperyalistleri ve uçaklarına devirecek ve gerçek bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşacaktır."

"Hindistan, Emperyalizmin ve Sosyal-Emperyalizmin Bir Yeni Sömürgevidir."

Hindistan'da açlık çekenlerin sayısı gittikçe artıyor. Güney Hindistan'da pahalılığın artması, kötü yaşama şartlarını, sömürüyü ve açlığa protesto eden göstericiler, bir habubat deposuna hücum ettiler. Polis üstlerine ateş açtı. Göstericilerden bir kişi öldü, iki kişi yaralandı. Madras eyaletinin batısında da sık sık gösteriler yapılıyor. Çok kötü bir durumda olan ekonomi ve sürekli olarak artan fiyatlar kontrol altına alınamıyor. Bu arada Hindistan yöneticileri büyük bir tutuklama kampanyası yürütmektedirler.

Hindistan hükümetinin gayri milli ve halk düşmanı politikası sonucu ülke, yoksulluk ve sefalete yuvarlanmıştır. "India Express" gazetesi: "Hindistan, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin bir yeni sömürgeci haline gelmiştir." diyor. ABD emperyalizmi, Hindistan'ı kendisine köleleştirici anlaşmalarla bağlamıştır. Sovyet emperyalizmi de sözüme iktisadi yardım adı altında ülke iktisadının en önemli kollarını kontrol etmektedir. SSCB, elektrik üretiminin %75'ini, petrol üretiminin de %80'ini elinde tutuyor. Ülkenin menfaatlerini iki süper devlete satmanın sonucu olarak iktisadi buhran derinleşmiş, işsizlik ve fiyat artışları çok büyük boyutlara ulaşmıştır.

*Sovyet-Hindistan ilişkileri

TASS haber ajansının açıklamasına göre Sovyet sosyal-emperyalistlerinin efendisi Leonid Brejnev, Hindistan'a resmi bir ziyarette bulunacak. Moskova ve Delhi elebağlarının karşılıklı ziyaretleri son yıllarda özellikle sözde Sovyet-Hindistan dostluk anlaşmasının imzalanmasından sonra önemli derecede arttı. Aynı zamanda iki ülke arasında her alanda işbirliği genişliyor.

Moskova, Asya'daki saldırgan siyaseti için Us olarak kullandığı Hindistan'a uçak, tank, füze yardımları yanısıra MIG-21 uçakları yapımı için büyük fabrikalar kurdu. Hindistan dışişleri bakanının Moskova'ya son ziyareti sırasında SB'nin Hindistan'ına son model MIG-25 askeri uçaklarından vermesi kararlaştırıldı.

Moskova'nın diğer Asya ülkelerine, özellikle Çin Halk Cumhuriyeti ve Pakistan'a karşı bir baskı ve provokasyon aracı olarak kullandığı Hindistan kuvvetlerinin son hızla silahlanması ülkeyi mali çöküntüye götürüyor. Hint limanları artık Hint okyanusundaki Sovyet filosu için gerçek bir Us haline gelmiştir. Sovyet yatırımlarının sonucu olarak Sovyet revizyonistleri şimdi Hindistan'da elektrik üretiminin %75'ini, petrol üretiminin %80'ini, alüminyum üretiminin %25'ini kontrolleri altında tutuyorlar. Brejnev'in son ziyareti de Hindistan'ı Kremlin'in bir sömürgeci haline getirme amacını taşıyor.

Halkın Gazetesi: "Mısır, Suriye ve Filistin Halklarının İsrail Saldırganlığına Karşısındaki Direnmesini Kararlılıkla Destekliyoruz"

8 Ekim 1973'de yayınlanan makalede şöyle deniliyordu: "6 Ekim 1973'de İsrail birlikleri, Mısır ve Suriye'nin cephe mevzilerine karşı karadan, havadan ve denizden beklenmedik bir saldırıda bulundu. Bu, İsrail'in 1967 savaşından bu yana giriştiği en büyük askeri saldırıydı. Mısır, Suriye ve Filistin'deki asker ve sivil halk diremeye başlamıştır. Çarpışmalar ilerlemektedir. Çin halkı bu saldırı karşısında büyük bir tepki duymaktadır. Çin halkı, İsrail saldırganlığına karşı mücadelesinde, Mısır, Suriye ve Filistin halklarına kararlılıkla desteklediğini belirtir.

"Bu büyük çapta askeri saldırı çok önceden planlanmış bir harekettir. Daha 13 Eylül'de, İsrail Suriye'ye karşı bir hava saldırısında bulundu... Bu son askeri harekatta bulunduktan sonra İsrail yedek kuvvetlerini seferber etti ve ekonomisini savaş haline göre düzenlemeye girişti. Bunları yaparken de bünyesindeki savaşın başlangıcı olduğu yaygarasını kopardı. İsrail saldırganlarının amaçlarının, savaş yoluyla topraklarını genişletme siyasetlerini gerçekleştirmek ve Arap ülkelerine kendi iradesini kabul ettirmek olduğu açıktır.

"İsrail saldırganları savaş ve maceralara girişmeye cüret ediyor ve bu kadar dizginlessiz hareket edebiliyor. Çünkü süper devletlerin destek ve hoşgörüsüne sahiptir. Amerikan emperyalistleri İsrail siyonistlerini destekliyor ve ona büyük miktarda askeri yardım yapıyor. Sovyet revizyonistleri bir yandan Arap halklarına en tutarlı desteği sağladıklarını söylerken, öte yandan da çok sayıda Sovyet yahudisinin İsrail'e göçmesine izin veriyor. Böylece İsrail'i insangücüyle destekliyor, ayrıca SB İsrail'le diplomatik ilişkiler kurmaya hazırdır. Sovyet revizyonistleri Arap ülkelerine bazı silahlar vermiştir, ama aynı zamanda Arap ülkelerinin ve halklarının birbir yolla elini kolunu bağlamaya çabalamaktan geri kalmamıştır.

"Sovyet revizyonistleri ve Amerikan emperyalistleri Ortadoğu'da hem rekabet ediyorlar, hem işbirliği yapıyorlar. Bu da Ortadoğu sorununun uzun süre çözülmemesine yol açmıştır. Onlar bu durumdan etki alanlarını korumak ve genişletmek için yararlanmışlardır. İsrail'in askeri saldırısı, süper devletlerin siyasetinin kaçınılmaz bir sonucudur. İsrail'in yeni bir askeri saldırısıyla karşılaşan çeşitli Arap ülkelerinin hükümetleri ve halkları omuz omuza savaşıyor ve Mısır, Suriye ve Filistin halklarının yürüttüğü haklı mücadeleyle dayanışma içinde olduklarına ve bu mücadeleyi desteklediklerini bildiriyorlar. Birçok Arap ülkesinin hükümetleri Mısır, Suriye ve Fi-

listin halklarının yanında olduklarını ve onları madden, manen ve siyasi bakımdan desteklediklerini belirtiyor. Bu, Arap halklarının İsrail saldırı-güçlüğüne militan bir birlik içinde direnmeye tam bir istek duyduklarını bütünüyle gösteriyor.

"İsrail'in askeri saldırısı sadece Arap halklarına karşı değil, Asya, Afrika ve Latin Amerika ve bütün dünya halkları için ciddi bir tahrik niteliğindedir. Arap ülkelerinin işgal edilmiş toprakları kurtarılmalı ve Filistin halkının milli hakları geri verilmelidir.

"Arap halkları ve ülkelerinin, mücadelede sebat ettikleri, birliklerini güçlendirdikleri ve uyanıklıklarına arttırdıkları sürece, bütün dünya halklarının desteğiyle, ilerleme yolundaki bütün güçlüklerin üstesinden gelebileceklerine ve saldırı-güçlüğüne karşı mücadelelerinde büyük zaferler kazanacaklarına olan inancımız tamdır."

Ortadoğu'daki Son Savaş Emperyalizm ve Sosyal-Emperyalizmin Gerçek Yüzünü Açığa Çıkartıyor

Bu faal bir şekilde İsrail'i destekleyen Nikson, Kissinger ve öteki Amerikan yetkilileri, Arap halklarını mücadeleden vazgeçirmeye çalışıyorlar. Her zaman bilinen şantaj ve kandırma taktiklerine başvuruyorlar. Amerikan 6. filosunun Nikson'un emriyle alarına geçirildiği ve aralarında da 200 uçak taşıyan iki uçak gemisinin de bulunduğu bazı gemilerin savaş alanına doğru yol aldığı bildiriliyor. Aynı şekilde Avrupa'daki Amerikan birliklerinden pek çoğu alarına geçirilerek, Ortadoğu'ya sevkedilmeye hazır beklemektedir. Öte yandan Amerika, güvenlik konseyini toplantıya çağırarak Arapların savaşa son vererek, Ekim öncesi emirlerine çekilmesini istemiştir.

Washington bu konuda da her zaman olduğu gibi Sovyet revizyonistleriyle birlikte hareket ediyor. Kissinger, ABD ve SB'nin Ortadoğu'daki durumunu yumuşatmak amacıyla sürekli temasta bulduklarını bizzat açıklamıştır. Bu arada Brejnev, Nikson'a özel bir mesaj göndermiştir. İki emperyalist süper devletin, Sovyetler'in ve Amerika'nın amacı, Arap halklarına karşı, ortak jandarmaları olan İsrail'e bir zarar gelmesini önlemek ve Arap topraklarının boyunduruk altında kalmasını sağlamaktır. Washington ve Moskova'nın sözde barışçı çözümleri Arap halklarının kurtuluş mücadelesini, tam İsrail'e darbeler indirdiği anda, baltalamaktır. Olaylar, Amerikan emperyalistleriyle Sovyet sosyal-emperyalistlerinin gerçek yüzünü bir kere daha açığa çıkararak, onların Arap halklarının yeminli düşmanı olduklarına gösterdi.

Düşmana karşı savaşta zaferler kazanan Arap halkları, siyonist düşmana ve destekleyicilerine karşı verdiği haklı kurtuluş mücadelesinden kendisini alıkoyma teşebbüslerine şiddetle karşı çıkıyor. BM'de konuşan Mısır dışişleri bakanı Zeyyad, işgal altındaki toprakları kurtarana kadar savaşacaklarını açıkladı. Suriye İlerici Milli Cephe komutanı da Arapların hürriyet ve bağımsızlık uğruna hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacağını belirtiyor. Arap halklarının mücadelede kararlı olması, hiç bir işgalcinin işgal ettiği topraklardan kendi isteğiyle çekilmeyeceği tarihi gerçeğinden ve kurtuluşun, hürriyetin ve milli bağımsızlığın ancak güçlükleri göğüsleyerek ve fedakarlıklara katlanılarak verilen bir mücadeleyle kazanılabileceği gerçeğinden kaynaklanıyor.

Bu iki süper devlet, saldırgan İsrail'e silah, kadro ve insan gücü yardımıyla bulunarak, Ortadoğu'da kendi hegemonyacı menfaatlerine ve dünyaya nüfus alanlarına bölme emellerine hizmet eden "ne savaş ne barış" durumunu korumaya çalışıyorlardı.

Arapların ihanet içindeki "dest"ları, Sovyet yahudilerinin İsrail'e göçmesini engelleyen bütün kısıtlamaları kaldırdılar.

Nikson ile Brejnev arasında teati edilen son meseleler, ABD emperyalizmiyle Sovyet sosyal-emperyalizminin Ortadoğu'da uluslararası hakem rolüne bürünme ve Arap halklarının işgal altındaki topraklarını kurtarma hakkını açıkça reddetme çabalarının bir ifadesidir.

ABD ile SB'nin Ortadoğu'da "ne savaş ne barış" durumunu koruma planı, onların yayılma emellerine hizmet ediyor ve İsrail'e doğrudan veya dolaylı bir siyasi destek oluyor. ABD emperyalizminin İsrail siyonistlerine karşı sağladığı her türlü silah büyük bir destek teşkil ediyor. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin de "samimi dostlukları" konusunda yükselten atmalarına ve bir sürü vaadlerde bulunmalarına rağmen davranışlarıyla Arap halklarının sağte ve güvenilmez "dostu" oldukları meydana çıkmıştır. Yeni İsrail saldırısından sonraki 3 gün içinde ortaya çıkan bazı yeni belirtiler, iki süper devletin Arap aleyhtarı siyasetlerini açığa çıkarmıştır.

ABD başkanı Nikson, Mısır ve Şuriye askeri kuvvetlerinin ardarda başarılı karşı saldırılarda buldukları bir sırada güvenlik konseyini toplantıya çağırarak savaşı durdurmak istedi. Sovyet sosyal-emperyalistleri de özel bir bildiri yayınlayarak Ortadoğu'da Arap halklarının yanındalarmış gibi görünmeye çalıştılar, ama aslında onların İsrail saldırganlarına karşı silahlı mücadeleye girişmelerine karşı çıktılar. Tarafları "mantıklı olmaya" davet eden Sovyet revizyonistleri de ABD emperyalistleri gibi bir atış-kes çağrısında bulundular.

Bugün, uluslararası siyaset alanında başlıca saldırgan iki devletin, yani ABD emperyalizmiyle Sovyet sosyal-emperyalizminin "yumuşama"yla kasdettikleri genel olarak gerginliğin asaltılmasıdır. Onların görüşüne göre dünyadaki "kızgın tehlike yatakları" tasfiye ediliyor; gene onlara göre, barış içinde birarada yaşama ve başkalarının egemenliğine saygı herkes tarafından uyulabilecek ilkelerdir. Sovyet-Amerikan ittifekinin ideologları ve propagandacıları dünya halklarının iki süper devletle işbirliği yapmaları gerektiğini söylüyorlar.

Arnavutluk halkının ve Partimizin önderi Enver Hoca AEP MK'nin 4. Genişletilmiş Toplantısı'nda "Eğer dünyada gerginliğin azalması söz konusu ise, bu sadece emperyalist süper devletler arasındaki ilişkilerdedir. Ancak, halklarla emperyalist ve sosyal-emperyalistler arasında yumuşama yoktur ve olamaz." Bu sonuca olayların gerçek bir ML tahliliyle varılmıştır. Emperyalizm ve sosyal-emperyalizm varoldukça gerginliğin ya da halkların önündeki tehlikelerin ortadan kaldırılması mümkün değildir. İki süper devlet arasında varolan anlaşmalar kendi aralarındaki ilişkilerde gerginliğin azalmasına yardım eder, ama bu emperyalist devletlerin halklara karşı tutumlarında ya da emellerinde bir değişiklik yapmaz. Gerginlik, savaş tehlikesi, saldırganlık, müdahale, bunların hepsi emperyalizmin değişmez tahakküm siyaseti için başvardığu araçlardır.

ABD emperyalizmi "yumuşamayı", dünyanın çeşitli bölgelerinde kendi emperyalist politikasına uygun olarak yorumlanmaktadır. Emperyalistler ve revizyonistler "yumuşama"dan ne kadar çok bahsedersen, halklar o kadar uyanık olmalıdırlar. Çünkü revizyonistler ve emperyalistlerin elde etmek istedikleri her şey, halkların menfaatlerine aykırıdır. Şili'deki olaylar bugün dünyada ABD emperyalizminin ya da Sovyet sosyal-emperyalizminin şu veya bu şekilde tehdidi altında bulunmayan hür ve bağımsız bir ülke bulunmadığı konusunda uyarıcı bir işarettir. Onların baskı ve gantajını hissetmeyen ya da vahşice müdahalesine maruz kalmayan hiç bir ülke yoktur.

Arap halklarının haklı mücadelesi, hürriyet, milli bağımsızlık ve egemenlik emellerine candan bağlı olan herkesten destek ve dayanışma sağladı. Bütün dünya halkları Arap halklarının, saldırganları püskürtme ve İsrail işgali altındaki topraklarını kurtarma mücadelesinde tam bir dayanışma içersindeler. Böyle durumlarda her zaman olduğu gibi Sovyet revizyonistleri gene sahneye çıktılar. Gene dünyanın hürriyetine düşkün halklarının ve Arap halkları-

nın hayati menfaatlerinin karşısında yerlerini aldılar. Kremlin elebaşları, yigit Arap savaşçılarının başarılarını ve kararlılığını paylaşmadılar. Tersine, bölgede "adil ve barışçı" bir çözüm yolu şeklindeki köhne fikirlerini bir defa daha ortaya sürme fırsatına dört elle sarıldılar.

Japon başbakanı Tanaka'nın şerefine verilen kabul resminde Brejnev, SB'nin, her zaman, Ortadoğu'da adil ve sürekli bir barışın inancılı bir destekçisi olduğunu ve öyle kalacağını belirtti. Sovyet hükümeti, Arap halkları tarafından çok önceden reddedilen güvenlik konseyinin sahte barışçı çözüm yolu konusunda da aynı şekilde muğlak bir açıklama yaptı. Savunma bakanı Greçko, hürriyetine düşkün halkların, hürriyetlerini elde etmek için savaşmalarını, tersine savaşı önleyebilmek için mümkün olan her şeyi yapmaları gerektiğini belirtti.

Pravda gazetesi de SB'nin çatışmaya, Ocak 1967 kararı temelinde siyasi bir çözüm yolu bulmak ihtiyacından hareket ettiğine işaret etti. Gazete, barışçı çözüm yolunun bütün halkların menfaatlerine cevap veren tek doğru yol olduğunu önemle belirtti. Diğer parti organları, Sovyet basını, radyo ve çeşitli kuruluşların bildirimleri, Ortadoğu'daki son olaylar hakkında aynı şeyleri tekrarlıyor.

Sovyet revizyonistlerinin bu tutumu neyi gösteriyor? Barışçı çözüm yolu denen şey neye hizmet ediyor? Moskova'nın bu tutumu İsrail saldırılarına yardım ediyor. Brejnev ve şürekası, Arap halklarının işgal altındaki toprakları kurtarmalarına ve İsrail saldırılarına karşı daha fazla hücum etmelerine bir son vermeye çalışıyorlar. Bu yolla Arapların elini kolunu bağlamaya, mücadeleyi baltalamaya ve Arap ordularının vurucu gücünü zayıflatmaya çalışıyorlar. Aslında Moskova'nın bu tutumu Arap halklarına karşı sürdürdüğü eski politikanın bir devamıdır.

Son 6 yıl içinde Sovyet revizyonistleri Arap halklarının kaybettiği topraklar için mücadeleye girişmesini, onları, barışçı bir çözüm yoluna zorlayarak engellemeye çalıştılar. Brejnev, Greçko ve diğerlerinin "adil barış, garanti, güvenlik" lafları yeni değildir. Bunlar çok önceden Golda Meir ve Moşe Dayan tarafından hazırlanmış ve Rogers ve Kissinger tarafından öne sürülmüştü. Sovyet revizyonistlerinin son tutumu emperyalist çevrelerde ilimdi diye nitelenmektedir. Sovyetler Birliği'nin askeri "taahhüde" karşı olduğunu hatırlatan ABD haber ajansları, Arap-İsrail savaşının Moskova'nın şu andaki stratejisi olan dünya çapında barış içinde birarada yaşamaya ters düştüğünü memnuniyetle belirtiyorlar. Emperyalistlerin SB'ni bir kere olsun bir bildiri veya makale de kinamamaları dikkat çekicidir. Onlar dostlarının Ortadoğu dramında oynadığı kanlı rolün sözünü etmiyorlar. Tel-aviv, Kremlin yöneticilerini suçlarken bir yandan da işgal altında tuttuğu Arap topraklarında bilimsel, askeri ve teknik potansiyelini arttırmak üzere onlardan insan gücü yardımını alıyor.

ABD Arap ülkelerine karşı düşmanca tavrını sürdürüyor. İsrail'e silah sevkediyor. ABD emperyalizmi Arap halklarının baş düşmanı olmakta devam ediyor.

Sovyet Yahudilerinin İsrail'e Göçü

İki Dünya Jandarmasının Arap Aleyhtarı Saldırgan Tutumlarına Bir Diğer Ürneği (Başkini Gazetesinden)

Avusturya şansölyesi Bruno Kreisky, Yahudi muhacerat merkezini SB'nden geçmeden Yahudilere kapattı. Kreisky bu kararı ülkesinin güvenliğini ve menfaatlerini korumak için aldığını, Sovyet hükümetinin izniyle İsrail'e göç eden Sovyet Yahudilerinin sayısının her ay biraz daha yükseldiğini söyledi.

Her ay İsrail'e giden 2000-3000 yahudi göçmen Avusturya'dan geçmekteydi. Bu da ülke hayatında bir karışıklık doğuruyordu. Avusturya bu duruma son vermek ve egemenliğini korumak amacıyla Yahudi muhacerat merkezini, SB'den göçmeden yahudilere kapattı. Avusturya şansölyesinin bu kararı, İsrail siyonistlerinin iftira ve başka kampanyasıyla karşılaştı. İsrail hükümeti, Avusturya'ya hitaben tehdit mesajları yayınladı. Ama Golda Meir, amacına ulaşamadı. Avusturya hükümeti tutumunu değiştirmede. Tel-aviv'in baskılarının yanısıra, Richard Nikson da bu tehdit kampanyasına katılarak dünya jandarması olduğunu bir kere daha ortaya koydu. İsrail siyonistlerinin bir numaralı koruyucusu olan Nikson, Avusturya hükümetinden, aldığı kararı değiştirmesini istedi. Ama bu teşebbüsü sonuçsuz kaldı.

İsrail saldırganlarının açtığı iftira kampanyası ve Nikson'un müdahalesi, Avusturya kamuoyu ve diğer ülkeler tarafından büyük tepkiyle karşılandı. Amerikan emperyalistlerinin başkalarına, özellikle küçük ülkelere baskı yapmaktan vazgeçemedikleri görülüyor. Nikson'un İsrail siyonistlerini korumak amacıyla Avusturya'da müdahalede bulunması ve Avusturya'yı hedef alan baskı kampanyası, İsrail siyonistlerinin ihtiraslarının ve Amerikan emperyalizminin Arap aleyhtarı tutumunun bir ifadesidir.

Avusturya olayları, meselenin bir diğer yanını, Sovyetler'in İsrail'e yaptığı yardımı da açığa çıkarıyor. Lafta Arapları destekleyen SB, uygulamada İsrail'e yardım ediyor. Sovyet yahudilerinin İsrail'e göçü, özellikle bu yıl, Nikson ile Brejnev'in başbaga görüşmesinden sonra arttı. Sadece Eylül ayında İsrail'e göçen yahudi sayısı 3650'dir. Göç, bu hızla devam ederse, önümüzdeki 12 ay içinde Sovyetler'den İsrail'e göçen yahudilerin sayısı 40.000'i bulacak. İsrail'e göçen Sovyet yahudileri arasında askeri uzmanlar, mühendisler, bilim adamları ve İsrail'in askeri potansiyeli ni insan ve silah gücü açısından arttıracak kişiler de bulunuyor. Resmî kayıtlara göre 1970 Mart'ından bu yana Sovyetler'den İsrail'e göçen bilim adamı sayısı 800'dür. Sovyetler'den çok sayıda yahudinin İsrail'e göçmesi ve Ortadoğu meselesine çözüm yolu bulunması yolundaki Sovyet-Amerikan baskısı, İsrail'in saldırganlığını ve ihtiraslarını daha da arttırıyor.

Başkimi gazetesinin belirttiği gibi, Avusturya'yı hedef alan son tehdit ve baskı kampanyası, iki büyük dünya jandarmasının, Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Arap aleyhtarı tutumlarının bir diğer ifadesidir.

Irak'ın Tepkisi

Irak dışişleri bakanı verdiği bir demeçte şunlara söylemiştir: "Merceden gelirlerse gelinler, ister SB'den, ister başka bir yerden, İsrail'e yapılan yahudi göçüne karşıyız."

İki Süper Devlet Basra Körfezindeki Hegemonyalarına Güçlendirmek İstiyorlar

Tahran'da toplanan CENTO ülkeleri 20. bakanlar komisyonu, diğer Ortadoğu sorunlarının yanısıra, Basra Körfezi sorununu da ele alacak. Amerikan ve İngiliz emperyalistleri, Körfez üzerindeki hakimiyetlerini arttırmak için bu toplantıdan faydalanmaya çalışacaklar. Emperyalist ülkeler, Basra Körfezi ni, dolayısıyla Hint Okyanusu'nu kontrol altında tutmayı kendi çıkarları yönünden tarihi önemde görüyorlar. Amerikan ve İngiliz dışişleri bakanlarının CENTO paktı üzerinde yaptıkları açıklamalar bunu ifade ediyor. Amerikan dışişleri bakanı Rogers CENTO'nun Basra Körfezi'ndeki barış ve güvenliği sağlamakla görevli bir örgüt olduğunu söylüyor. Bu şekilde CENTO'nun Basra'daki gelişmelere jandarmalık etmesi sadece emperyalistlerin hegemonyacı politikalarına yarıyor.

CEMTO'yu kendi çıkarları uğruna alet edip kullanmak, emperyalistlerin Ortadoğu'daki hegemonyacı politikalarının eylem merkezinin Basra'ya doğru kaydığının bir ifadesidir. Amerikan emperyalizminin diplomatik ve askeri girişimleri daha fazla Basra'ya doğru kayıyor. Amerika, son olarak, İran'a 2 milyar, Kuveyt'e 1,5 milyon dolar değerinde silah satmakla da Basra'ya askeri yandan verdiği önemi gösterdi. ABD, bu silah satışlarında, Ortadoğu halklarının barış ve güvenliğini korumak amacını güttüğünü ilan ediyor.

Bugün Ortadoğu, dünya petrol rezervlerinin 2/3'sine sahiptir. Japonya, petrol ihtiyacının %90'ını, Avrupa %60'ını, Ortadoğu'dan sağlamaktadır. Dünya petrolünün %56'sı Ortadoğu'dan ithal edilmektedir. Amerikalı iktisat uzmanları, 1980 yılında Amerika'nın tükettiği petrolün yarısının Ortadoğu'dan ithal edileceğini belirtiyorlar. Bu nedenle, petrol politikası ABD için Ortadoğu'da son derece önem kazanmakta ve acil bir durum almaktadır. Amerika Ortadoğu'ya iktisadi, siyasi ve askeri olarak sızmak istemektedir ve bu emeli için CEMTO'yu kullanmaktadır.

Sovyet sosyal-emperyalistleri de Ortadoğu'daki genişleme politikalarını stratejik yünden Basra Körfezi'ne doğru kaydırmakta, petrol üreten Arap ülkeleriyle ikili anlaşmalar yaparak Basra Körfezi üzerindeki hegemonyacı politikalarını devam ettirmek istemektedirler.

Bugün Basra Körfezi, iki süper devletin ve diğer emperyalist ülkelerin (İngiltere, Batı Almanya vs.) etkileri altında tutmak istedikleri ve paylaşmaya hazırlandıkları bir bölgedir. Emperyalistler ve revizyonistler, bölgeye barış ve güvenliği koruma yalanı altında Basra Körfezi ülkelerine silah yardımı yapmakta, bu bölgeyi bir barut fıçısı haline getirmekte ve sonuç olarak meşhur "halkları birbirine kırdırma" politikalarına gerçekleştirerek emelindedirler. Fakat bu girişimleri tehlikelidir. Zira Arap halkları özgürlüklerini emperya list sömürgecilere kaptırmama azmindedirler. Gelecek, bu bölgede büyük karışıklıkların doğacağını göstermektedir. Ama Ortadoğu halkları birliklerini daha da sağlamlaştırıp, emperyalistlerin bütün emellerini yıkacaklardır. Ortadoğu halkları emperyalist sömürü zincirini parçalayarak, tam kurtuluşlarını mutlaka elde edeceklerdir. Nihai zafer, dünya halklarındadır!

İran Üzerinde Emperyalist-Sosyal Emperyalist Mücadelesi

İran şahının ABD'ndeki resmi ziyareti sona erdi. Ziyaretin hedefleri İran-ABD işbirliğini güçlendirmek, askeri yerleşmeleri sağlamlaştırmak, ve bu bölgedeki ABD çıkarlarını garanti altına almaktır.

ABD önemli bir enerji krizi eşindedir. Kendisine sürekli petrol sağlayacak kaynaklara garantilemeye ihtiyaç duymaktadır. Ortadoğu ise dünya petrolünün 2/3'sini üretmektedir. Basra Körfezi, Hint Okyanusu'nu kontrol edebilecek bir mevkidedir. İran bir yandan Basra Körfezi'ne hâkimdir, diğer yandan bölgenin ikinci en fazla petrol üreten ülkesidir. Bu nedenle ABD-İran ile özel olarak ilgilenmekte ve ona iltifat etmektedir. İran, Nikson doktrinine göre ideal bir ülkedir. Şah, "İran, Ortadoğu'nun en büyük askeri gücü olacaktır" derken, ABD'ne ülkesinin nimetlerini peşkeş çekiyor, Nikson İran'ı Ortadoğu'daki askeri kalesi yapmaya amaçlıyor. Çünkü son 7 yılda bu bölgeden yaptığı petrol ithali %25 arttı. İran'ın petrolünün Batı'ya serbestçe akmasına izin verilmesi en fazla ABD emperyalizminin işine geliyor.

Şah'ın Washington ziyaretindeki görüşmelerindeki temel konular petrol ve silahtır. İran kendisini savunmak için silah almak istiyor. ABD, İran'ın stratejik önemini bildiğinden onu hızla silahlandırıyor. Petrol ve silah birbirleriyle yakından ilişkili sorunlardır. İran'ın Ortadoğu'da ABD emper-

yalızlığının jendarmalığını yapması, ABD'nin petrol sorumunu garantiye alması oluyor. Geçen yıl 2,5 milyar dolablık silah yardımı yapmak üzere İran'la anlaşmıştı. Meblağın önemli ABD'nin İran'a gösterdiği ilgiyi kanıtlıyor. Şimdi 1100 ABD askeri uzmanı İran ordusunu modernleştirmek için İran'da çalışıyorlar.

Bu gelişmenin ikinci bir yönü ise, ABD emperyalizminin İran'ı kullanarak Ortadoğu'daki kurtuluş mücadelelerini bastırmak istemesidir. Ümmet'e yapılan binlerce asker yardımı, Dofar halkının mücadelesini bastırmak amacını taşıyor. Washington, Tel-aviv ve Tahran Ortadoğu'daki güçler üçgenini meydana getiriyor. ABD emperyalizmi bütün Ortadoğu gerici kliklerini, Kuveyt, Sudi Arabistan, Arap Emirlikleri Federasyonu'nu körükleyerek Ortadoğu'daki devrim dalgasını bastırmak istiyor. Bu ülkeleri kendi yayılma hedefleri için alet ediyor. CENTO paktını bu bölgeye hakim olma amacıyla kullanıyor.

Fakat ABD, Ortadoğu'daki yayılma siyasasetinde yalnız değil. Sovyet sosyal-emperyalistleri de saldargen bir politikayla Ortadoğu'daki hakimiyetini güçlendirmek istiyor. Japon ve Batı Avrupa emperyalistlerinden önce davranıp İran Körfezi'nde hakimiyet payı koparmaya uğraşiyor. Hızla deniz gücünü arttırıp Hint Okyanusu'nda kontrol üsleri kuruyor. İran dışişleri bakanının Ağustos'un ilk günlerinde Moskova'ya yapacağı ziyaret de bu hedeflerine uygun olacaktır. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Ortadoğu'ya hakim olma nedenleri ABD'ninkiyile aynıdır: Petrol ve askeri üsler.

İki süper devlet dünyayı nüfus alanlarına bölme yönünde anlaşılıyorlar. ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin karşı-devrimci kutsal ittifakı, Arap Körfezi'ne hakim olmak, Hint Okyanusu'nu kontrol etmek ve Arap halklarının kurtuluş mücadelesini bastırmak yönünde, bir yandan işbirliği ediyorlar, bir yandan da yarışıyorlar.

Kıbrıs Meselesinin Ardında İki Süper Devletin Elleri Var

Kıbrıs meselesi son günlerde dünya kamuoyunun dikkatini tekrar üzerine topladı. Patlayan bombalara, öldürülen insanlara, bir de Rum adalet bakanının kaçırılması eklenince adada durum son derece gerginleşti.

Yıllardan beri, Kıbrıs meselesinin çözülmemesi, iki süper devletin istedikleri bir durumdur. Kıbrıs, ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri için stratejik bakımdan son derece önemlidir. Kıbrıs'ta yaşayan Türk ve Rum halklarının bağımsızlık ve eşitlik temeli üzerinde kendi kaderlerini tayin etmeleri, ABD ve SB için Akdeniz ve Ortadoğu'daki hakimiyetleri bakımından büyük sakıncalar taşımaktadır. Bu yüzden iki süper devlet sürekli tahriklerle adada durumu gergin tutmaya özen gösteriyorlar.

İki süper devlet, askeri birlikleri ve donanmalarıyla Akdeniz'de sürekli bir tehdit ortamı yaratıyorlar. Bu politika çerçevesinde Kıbrıs, her iki emperyalist devlet için çok önemli bir üs olacak niteliktedir. ABD askeri uzmanları adanın önemini ve bölgede Amerikan nüfuzunun güçlendirilmesi gereğini her fırsatta ifade ediyorlar. İki süper devletin hegemonyacı politikaları, Akdeniz ülkelerine saldırı, tehdit onların bağımsızlıklarını ve kaderlerini tayin haklarını ihlal noktasında birleşmektedir. Küçük ülkeler, süper devletlerle her konudaki ilişkilerinde eşit koşullarla anlaşmak ve görüşmek için ısrarla mücadele etmelidirler.

Özgürlük, bağımsızlık, kendi kaderini tayin, egemenlik, her küçük ülkenin uğrunda inatla mücadele vermeleri gereken haklarıdır. Kıbrıs da bu haklara sahiptir ve bu haklar ancak silahla korunabilir.

Sovyet Sosyal-Emperyalistleri Afrika Halklarının Düşmanıdır

"Sovyet sosyal-emperyalistleri, Afrika halklarının düşmanıdır" başlıklı makalede, Sovyet sosyal-emperyalizminin dalavereleri yeriliyor: Afrika Birliği Teşkilatı'nın 10. kuruluş yıldönümü toplantısı sırasında Amerikan ve Sovyet emperyalistleri Afrika'ya kendi etkileri altında tutmak için yarışıyorlar ve iş birliği yapıyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri silahlı mücadele yerine barış toplantılarına öneriyor. Sovyet emperyalistleri Afrika ülkelerini ekonomik ve siyasi etki ve baskı altında tutmaya çalışıyor.

Afrika Birliği ülkeleri ise Afrika'nın tam bağımsızlığı için silahlı mücadeleyi kendilerine hedef aldıklarını her fırsatta belirtmelerine rağmen, Sovyet ve ABD karşı-devrimcileri Afrika ülkelerinin burjuvazileriyle birleşiyorlar ve bunlara barış öneriyorlar, devrimci mücadeleyi haklı yolundan kaydırıp sonu gelmez konuşmalarla barışı elde etmeyi öneriyorlar. BM'de barışın sağlanabileceğine iknaya çalışıyorlar.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, Afrika ülkelerine karşı düşmanca eylemlere girişiyor. Onları ekonomik yönden destekler görünürken bu ülkelerde montaj sanayisini geliştirip kendi emperyalist çıkarlarına bağımlı kalmak arzusunda, Ulusal kurtuluş hareketlerini destekleme bahanesiyle 20 Afrika ülkesiyle teknik ve ekonomik işbirliği kuruyor. Ve bu ülkelere silah ve üretim aracı imal eden aletler dışında her türlü makine yardımını yapıyor (!). Bu ülkelerde askeri üsler kurmak istiyor.

ABD'nin Afrika'daki İdeolojik Yayılması Kızlanıyor

ABD emperyalizminin iktisadi ve siyasi tahakkümünü arttırmak faaliyetleriyle ideolojik faaliyetleri birarada yürür. İdeolojik, iktisadi sızma ve yayılma şartlarına göre değişik şekillerde gerçekleştirilir. Son dönemde ABD emperyalizmi geri kalmış ülkelere sızma yolunda ideolojik yayılmaya öncelik tanımaktadır. ABD emperyalizmi, Afrika halklarının sömürgecilik karşı gelişen mücadelelerini bastırmak, kendi tahakküm siyasetini uygulamak için çeşitli tertiplere girişmektedir. Halk kitlelerine siyasi pasifizmi, ahlaki yozlaşmayı ve rahat hayat tarzını aşılama, dini gericiliği canlandırma çalışmaktadır. ABD emperyalistleri Nikson-Brejnev zirvesi türünden görüşmelerin, insanlığın menfaatine olduğunu iddia etmekte, dünya halklarının bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesi yolunu terk etmeye zorlanmaktadır. Şüphesiz bu gibi girişimler ve yayılmak istenen teoriler, Afrika'nın geleceği için büyük bir tehlike taşımaktadır.

Öte yandan, Kremlin de türlü yollarla bu gibi ideolojik propagandalara başvurmaktadır. Sovyet revizyonistleri, ABD-SE yakınlaşmasının dünyada barış ihtimallerini arttırdığını, soğuk savaş yıllarının çok geride kaldığını iddia etmektedir. Afrika'da ABD emperyalistleri başta olmak üzere emperyalistler, bütün resmi ve özel kuruluşlarıyla ideolojik sızma faaliyetlerini sürdürmektedirler. Afrika'ya sürekli yayın yapan emperyalist radyolardan biri, Belfast radyosudur. Bu radyo, Afrika halklarının genellikle düşük okuma-yazma oranına sahip bulunmasını fırsat bilerek, gerici propaganda yapmaktadır. Emperyalistler, Amerika'nın Sesi radyosuna ise özel görevler vermişlerdir. Bu radyo, programlarının %80'inde Washington'un izlediği siyasetin "barışçı ve iyiliksever" bir siyaset olduğunu belirtmek ve ABD siyasetine övgüler yağdırmakla görevli olduğunu bizzat itiraf etmiştir. ABD gazete ve dergileri, Afrika'da geniş çapta dağıtılmaktadır (15 milyon adet). Gene, beyaz azınlık hükümetlerinin yayınladıkları dergi ve gazeteler, 1.5 milyon civarında basılmaktadır. Bu şekilde, Afrika halklarının bilinci doğrudan

doğruya etkilenmek istenmektedir.

Afrika'da devrimci güçler bu emperyalist faaliyetlere karşı koymak için mücadele ediyorlar. Başta Tanzanya, Zambiya ve Somali olmak üzere Afrika ülkeleri, ABD emperyalistlerinin sızmasına önlemek için bir dizi tedbirler almışlardır. Afrika halkları, iç ve dış düşmanlarına karşı mücadelelerinde dünya halklarının da yardımına almaktadırlar. İdeolojik mücadelenin önemini ve gereğini her geçen gün daha iyi kavrayan Afrika halkları, ABD emperyalistlerinin bütün ideolojik sızma ve yayılma faaliyetlerini de boşa çıkaracaklardır.

Sovyet Revizyonistlerinin Çekoslovakya'ya Saldırısından 5 Yıl Sonra

Sovyet tanklarının Çekoslovakya'yı husharca çişmesinden bu yana 5 yıl geçti. Sovyet işgal kuvvetleri, Varşova anlaşmasına dayanarak Çekoslovakya'yı işgal ettiler.

Sovyet revizyonistleri bu istilayla Çek halkının bağrında derin bir yara açtılar. Aradan 5 yıl geçti, bu yara henüz kapanmadı. Çek halkının akan kana kurumadı. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bu istilası Çekoslovakya halkının hiç bir zaman unutanmayacağı şekilde tarih sayfalarına yazıldı.

İnsanlık tarihi Çekoslovakya'nın istilası gibi hiç bir zaman unutulmayacak olaylarla doludur. Hitler, Avusturya ve Çekoslovakya'yı kana bulayarak istila etmişti. Bu olay hiç bir zaman unutulmadı. İtalyan faşistleri Arnavutluk, Yunanistan ve Yugoslavya'yı istila ettiler. Bu da unutulmadı. Ama bu kanlı istilalara sebep olanlar devriliş gittiler. Şimdi kin ve nefretle anılıyorlar.

İstila hareketleri uluslararası ilişkilerde önemli sonuçlar doğuruyor. Çekoslovakya'nın işgali de SB'nin siyasetini etkiledi ve belirledi. SB silahlı kuvvetlerinin somut olarak bu işgali yapmaları, SB'nin artık büyük bir emperyalist güç haline dönüştüğünü gösterdi. Sovyet liderleri, sosyalizmin ve proleter enternasyonalizminin ilkeleriyle aralarındaki bütün köprüleri yıktılar ve revizyonist emperyalist siyasetlerini somut olarak ortaya koydular.

Çekoslovakya istilası, ABD ve SB arasında dünyayı nüfuz alanlarına bölme ortaklığının bir parçası olarak uygulandı. SB kendi nüfuz alanındaki Çekoslovakya'yı istila etti. ABD emperyalizmi buna ses çıkarmadı. Nikson, buna Vietnam'daki savaşı kızıştırarak ve Hindicini halklarını bölmeye çalışarak karşılık verdi. Sovyet sosyal-emperyalizmi de genel tavrıyla buna ses çıkarmadı. Çekoslovakya buhranı Sovyet sosyal-emperyalizminin ortaya attığı şekliyle "barış içinde birarada yaşama" ilkesinin bir palavra olduğunu gösterdi. Sovyetler Birliği nüfuz alanlarındaki hegemonyayı sürdürmeye çalışırken, kendi siyasetlerine uymayan, kendilerini dinlemeyen yönetici klikleri değiştirip yerine yeni bir revizyonist kliği getirdiler. Diğer payk ülkelerde olduğu gibi, Çekoslovakya'da da aynı şey oldu, Dubçek gitti, Husak geldi.

Sovyet revizyonistleri, bu saldırılarını meşrulaştırmak amacıyla, "sınırlı egemenlik" teorisini ortaya attılar. Bu teori, Avrupa sömürgecilerinin geçen yüzyıl içinde uyguladıkları bir teoriydi. SB buna dört elle sarıldı. Şimdi bu teoriyi payki haline soktuğu ülkeler üzerinde, gerektiğinde şiddet kullanarak uyguluyor. ABD emperyalizmi de bunu destekliyor. Silahlı saldırılar ve emperyalist işgaller "sınırlı egemenlik" teorisiyle meşrulaştırılıyor.

Çekoslovakya buhranı bütün revizyonist blokun içine düştüğü buhranın bir parçasıdır. Krupçev revizyonistleriyle birlikte, Steki revizyonistler de Çekoslovakya'nın işgalini onayladılar. Ama Varşova paktı ülkelerinin SB ile olan ilişkileri bundan sonra daha da kötüleşti. Birbirlerini destek-

lemek üzerine anlaşmalarına rağmen, gerçekte sadece SB'ni destekler oldukları meydana çıktı. Varşova paktı ülkeleri gittikçe Kremlin'in siyasi, iktisadi ve askeri baskısı altına girdiler.

Bugün SB'nin uyguladığı siyaset bütünüyle sömürgeci ve yeni-sömürgeci bir siyasettir. Bu siyaset, SB'nin yayılma, dünyayı hakimiyet altına alma emellerine dayanmaktadır. SB, dünyayı nüfuz alanlarına bölmek, nüfuzu altında bölgeleri genişletmek ve bu bölgelere siyasi, iktisadi ve askeri yollardan sızarak pazarlarına denetlemek istemektedir. Bu emperyalist emellerini gerçekleştirmek için, Akdeniz'de, Hint ve Pasifik okyanuslarında Sovyet donanması kol gezmektedir. SB, bu bölgelerde çok sayıda askeri üs kurarak, buralarda bulunan ülkelerle halklara baskı ve tehdit altında tutmaya çalışmaktadır.

SB, Asya, Afrika, ve Latin Amerika ülkelerine karşı da ikiyüzlü ve utanmazca siyasetini sürdürüyor. ABD ile "yakınlaşma ve işbirliği", bu emperyalist siyasetin bir yüzüdür.

Bütün dünya halkları SB'nin üzerine "barış" kılıfı geçirilmiş saldırgan siyasetini iyice kavramaktadırlar. Dünya halkları artık ABD'ye olduğu kadar SB'ne karşı da uyanık davranmanın büyük önemini bilmektedirler.

Çekoslovakya'ya karşı girişilen faşist saldırı bütün halklara büyük bir ders olmuştur. Artık dünya halkları düşmanca saldırılara karşı ülkelerini ve onurlarını sonuna kadar korumaya azimlidirler.

Revizyonistlerin Çin'i Kuşatma Planları

Sovyet sosyal-emperyalist yöneticilerinin sosyalist Çin'i hedef alan hücum ve talanları daha da yoğunlaşıyor. İtalyan Marksist -Leninist Komünist Partisi'nin yayın organı Nuova Unità, "Çin halkına karşı yoğun savaş hazırlıkları yürüten ve bu faaliyeti haklı çıkarmaya çalışanların sosyal emperyalistler olduğu artık açıktır" diyor. Gazete, Moskova'nın Çin sınırına modern silahlarla donatılmış 1.5 milyon asker yığıldığını yazıyor.

Nuova Unità, gerici İndra Gandhi kılığının da Sovyet revizyonistlerinin maaşlı hizmetkarları arasına katıldığını yazıyor. 1971'de Gandhi hükümeti ile SB bir anlaşma imzaladılar; ancak bu anlaşmadan kısa bir süre sonra Hindistan Doğu Pakistan'a karşı vahşice bir saldırıya geçti. Doğu Pakistan'da SSCB'nin Çittagong, vb. gibi askeri üsleri vardır. Sovyet sosyal-emperyalistleri Asya ve Afrika'da yayılma planlarını böyle sürdürüyorlar.

Revizyonistler, Çin Halk Cumhuriyeti'ni tamamen kuşatmak ve bu ülkeye kargısaldırılar tertiplenmeye devam etmek gayesiyle her türlü yola başvurmaktalardır. Faşist Lon Nol kılığını tanıyarak Kamboçya'ya Çin'e karşı bir ittifaka zorlamak istiyorlar. Çan Kay-şek kılığıyla doğrudan bir mukavele bile yaptılar.

Emperyalist Tekeller Sovyetler'e Yatırımı Arttırıyor

Dünyanın birçok ülkesindeki tekelci kapitalistler doğrudan yatırımlar yoluyla Sovyet ekonomisini hedef alan bir taarruza geçtiler. Birçok tekelci kapitalist, Sibiry'a'nın zengin tabii kaynaklarından halen pay alıyor. Bazı anlaşmalar sonucu Kremlin'den, Sibirya'daki tabii gaz, petrol ve kereste üzerinde pekçok hak elde eden Japon kapitalistlerinden sonra, şimdi de Amerikan tekelleri arsız ellerini bu bölgeye uzattılar. Amerikan Occidental Petrol-ün Şirketi'nin genel müdürü, SSCB ile imzalanan önemli bir anlaşmadan sonra,

"Sibirya'daki gaz rezervleri Amerika'nın gelecek 25 yıllık ihtiyacını sağlayacak miktardadır" diyor. Japon başbakanı Tanaka da SSCB'ne gitmeden Bonn'da yaptığı bir konuşmada, Sibirya'nın tabii gaz kaynaklarını sömürmek için kurulan fabrikanın yapımına Batı Almanya'nın da davet edilebileceğini söyledi.

Avrupa'daki ABD Sermayesinin İktisadi ve Siyasi Sonuçları

1963 yılından beri Avrupa'da yoğun bir hakimiyet sağlayan Amerikan sermayesiyle Batı Avrupa kapitalistleri arasındaki çelişmeler keskinleşiyor.

Bugünkü şartlarda Amerika'nın elindeki en güçlü silahlardan biri, Batı Avrupa ülkelerine yaptığı iktisadi yatırımlardır. Amerika elindeki bu silahı Avrupa ülkelerine karşı, siyasi, askeri ve mali konularda sık sık kullanmaktadır.

Son yıllarda doların sürekli değer kaybetmesi nedeniyle Amerika, Avrupa Ortak Pazarı ve Japonya arasındaki emperyalist rekabet hızlanmış ve çelişmeler keskinleşmiştir. Tarihi şartlar Amerika'nın iktisadi üstünlük sağlamasına ve özellikle Batı Avrupa'nın iktisadi hakimiyetini kurmasına yardımcı olmuştur. Böyle bir ortamda ABD'nin Batı Avrupa'daki yatırımları yıllar ilerledikçe hızla artmış, 1957'de 4.9 milyar dolar iken 1972'de 27 milyar dolara ulaşmıştır.

Batı Avrupa'nın kapitalist ülkeleri, ABD sermayesinin kitadaki hızlı artış karşısında Avrupa Ortak Pazarı'nı kurmuşlardır. Ortak Pazar ülkeleri bu teğebbüleriyle Amerika'nın iktisadi hakimiyetinin yayılmasına karşı durmaya çalışmışlardır. Buna karşılık, Amerika da yatırımlarına daha da hızlandırmıştır. Son 17 yıl içinde Amerika'nın bu yatırımlarından elde ettiği toplam karlar 6.5 misli artmıştır.

Amerikan sermayesinin Batı Avrupa'ya girmesi, birtakım siyasi ve iktisadi sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Bu yatırımların bir sonucu olarak, birçok Batı Avrupa ülkesi, özellikle Batı Almanya, siyasi yönden ABD emperyalizminin denetimini altına girmişlerdir.

Batı Avrupa'da bugün mevcut olan 2000'den fazla Amerikan şirketi, İngiltere'nin toplam üretiminden %10 daha fazla üretim yapmaktadır. Batı Almanya'da 1200 Amerikan şirketi vardır. Fransa ise Amerikan sermayesini özel anlaşmalarla kabul etmektedir. Amerikan sermayesi Batı Avrupa'daki tarım makineleri üretiminin %65'ini, petrol mamulleri üretiminin %20'sini, kamyon üretiminin %40'ını elinde tutmaktadır. Wall Street, yatırımlarını gerçekleştirmeden önce yatırım yapacağı ülkelerin iktisadi durumlarını derinliğine incelemektedir. Gerktiğinde mahalli firmalarla özel anlaşmalar yaparak ya bunlarla ortaklığa girmekte, ya da satın almaktadır.

Bütün bu girişimler Batı Avrupa ülkelerinin iktisadi gelişmesini yakından ilgilendirmektedir. Amerikan tekelleri amaçlarına ulaşmak için çok zaman siyasi baskı yollarını da kullanmaktadırlar. İngiliz iktisatçısı Faith şöyle söylüyor: "ABD'nin yaptığı bütün anlaşmalar, gerçekleştirdiği yatırımlar, bu sermaye sızmasını destekleyen siyasi tutumunu, yani ABD'nin emperyalist siyasetini göstermektedir."

Amerikan emperyalist tekellerinin iktisadi hakimiyetlerine karşı koymak amacıyla, Avrupa tekolci burjuvazisi de dev iktisadi kuruluşlar meydana getirmektedir. Yalnız 1961-1969 yılları arasında, Ortak Pazar seviyesinde 257 uluslararası sanayi şirketi kuruldu. Bu dev şirketler, Amerikan emperyalistleri için büyük bir engel teşkil etmektedirler.

Amerikan sermayesinin Batı Avrupa'ya istila etmesi, iktisadi sonuçlarla birlikte siyasi gelişmelere de yolaçmaktadır. ABD'nin iktisadi saldırısı, siyasi saldırıyla tamamlanmaktadır. ABD emperyalistleri, sermaye yatırımlarını her yerde askeri kuvvetlerini de bulundurmakta ve çok sayıda üs kur-

maktadırlar. Amerika Avrupa'da da aynı yolu izlemektedir; Batı Almanya'da bulunan 300.000'den fazla askerinin ve diğer Batı Avrupa ülkelerindeki askeri üslerinin amacı, iktisadi hakimiyetini askeri baskı ve tehditle korumaktır. Bütün bunlar ABD'nin saldırgan dış siyasetinin bir sonucudur.

Batı Avrupa ülkeleri ve halkları bu saldırgan siyaset karşısında, Amerikan tekellerine karşı giriştikleri mücadeleyi hızlandırmakta, saldırgan NATO'ya olduğu kadar ABD'nin Avrupa'daki siyasi ve askeri varlığına karşı da mücadele bayrağını yükseltmektedirler.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI